

În plină sesiune de
examene. La Institu-
tul de arhitectură din
București, studenta Car-
men Tunaru din anul II
(grupa 28) pregătește
un proiect.

Fotografie de
A. MIHAILOPOL

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 4 (348) — 27 ianuarie 1962

„SUVERANITATEA“ DUPĂ STRAUSS, „AUTODETERMINAREA“ DUPĂ GREWE ȘI... MARELE BUMERANG

de Florica ȘELMARU

Puțini termeni sînt folosiți cu atîta stăruință ca termenii „suveranitate“ sau „autodeterminare“ de către adversarii rezolvării problemei germane și celei a Berlinului occidental. Și puțini termeni sînt răsălmăciți cu o mai cinică demagogie.

În privința suveranității, de pildă, ministrul de război Strauss, cu prilejul ultimei sale călătorii în S.U.A., a formulat următoarea — cu totul inedită — definiție: este „necesar ca posesia armelor atomice și dreptul de a hotărî asupra folosirii lor să devină simbolul, trăsătura caracteristică, criteriul determinant al suveranității“. În mod firesc, fiecărui popor îi este scumpă suveranitatea fărăi sale și fiecare popor respectă acest sentiment la alte popoare. Partizanii înarmării pînă în dinții a Germaniei occidentale încearcă însă să speculeze în acest scop ideea de suveranitate, denaturată. Ministrul de război vest-german — care de altminteri nu se arată prea sensibil în materie de suveranitate atunci cînd este vorba de prezența unor trupe străine pe teritoriul Republicii Federale — se agață de ea atunci cînd socotește că o poate folosi ca... argument nuclear. În același spirit, noul memorandum al generalilor Bundeswehr-ului susține că armele de exterminare masivă sînt de trebuință Germaniei occidentale pentru ca să nu mai fie considerată „o țară învinsă“... Aceste formule de șantaj sentimentale, destinate deopotrivă populației vest-germane și aliaților Republicii Federale, amintesc în mod supărător un limbaj pe care lumea l-a mai auzit. Acum peste un sfert de veac — adică în anii dinaintea celui de-al doilea război mondial...

La fel cu autodeterminarea. În corect limbaj juridic, dreptul la autodeterminare este dreptul popoarelor de a-și alege fiecare liber orînduirea în care vrea să trăiască. În limbajul juridic al războiului rece, termenul este folosit drept etichetă pentru acțiuni cărora nimic nu le este mai străin, mai opus, decît autodeterminarea. Puterile occidentale calcă sub șenilele tancurilor dreptul la autodeterminare al popoarelor din teritoriile coloniale (sau înrobite pe căile mai „moderne“ ale neocolonialismului) — dar se constituie în vajnici apărători ai „dreptului la autodeterminare“ al populației din Republica Democrată Germană. Unde poporul german și-a exercitat tocmai dreptul la autodeterminare, creînd primul stat democratic și iubitor de pace din întreaga istorie a țării sale...

De altfel, dacă datorăm ministrului Franz-Josef Strauss edificatoarea definiție a „suveranității“ mai sus citate, nu sîntem mai puțin obligați dr-ului Wilhelm Grewe, pentru claritatea cu care face să se înțeleagă „autodeterminarea“ în versiune occidentală.

În cartea sa recent apărută, „Politica externă germană în perioada postbelică“, domnia-sa — în ambalajul transparent și fragil ca de celofan al terminologiei juridice — mărturisește că socotea drept unul din principalele obiective ale politicii externe vest-germane anexarea Republicii Democratice Germane. Or, dr-ul Grewe, specialist în drept internațional și actual ambasador al R.F.G. la Washington, este unul din principalii teoreticieni ai respectivei politici externe.

Prin ce mijloace să se efectueze această... el îi spune „unificare“, autorul nu precizează. Precizează însă alți reprezentanți ai poziției anti-tratative. Strauss, de pildă, la care ne-am referit. Sau Heusinger, care, într-o convorbire cu redactorul șef al unei reviste militare vest-germane, a declarat că, dacă în trecut „marea măciucă atomică“ se afla în mîinile comandamentului american și englez, acum situația s-a schimbat iar Bundeswehr-ul trebuie „fără îndoială“ să posede arme atomice etc. etc.

Se pare că adversarii vest-germani ai tratativelor uită că în condițiile actualului raport de forțe în arena internațională „marea măciucă“ a devenit „marele bumerang“. Un glas occidental, acela al comentatorului american W. Lippmann — care nu este un simpatizant al socialismului, iar care știe uneori să aprecieze cu luciditate situația internațională — dădea nu demult următorul drastic avertisment maniacilor înarmării nucleare a forțelor N.A.T.O.: „Numai un idiot moral, suferind de mania sinuciderii, ar apăsa pe buton pentru a declanșa un război nuclear...“

Condamnînd încercările S.U.A. de a organiza — sub paravanul conferinței Organizației statelor americane de la Punta de (Uruguay) — o intervenție împotriva libertății și independenței Cubei, popoarele latino-americane își manifestă solidaritatea cu poporul cuban. În fotografie: aspect de la un miting din Mexic, desfășurat sub lozincă: „A apăra revoluția cubană înseamnă a apăra propria noastră independență“.

În întreaga Franță se întetesc acțiunile de protest împotriva terorștilor din O.A.S., împotriva pericolului fascist, pentru pace în Algeria. Fotografia înfățișează o demonstrație pe străzile orașului Le Havre.

La recente alegeri pentru electorii președintelui Finlandei, blocul politic al actualului președinte Urho Kekkonen a înregistrat o mare victorie, obținînd peste 45% din totalul voturilor. Într-o declarație pe marginea acestor alegeri, primul ministru M. Miettunen a arătat că scrutinul este dovada sprijinului pe care poporul finlandez îl acordă politicii de neutralitate, pace și prietenie promovată de președintele Kekkonen. În fotografie: președintele Kekkonen introducînd buletinul de vot în urnă.

↑ Noua lovitură de stat din Republica Dominicană, prin care a fost înlăturat guvernul anterior — după cum afirmă înșiși corespondenții occidentali — de reprezentanții diplomației ai S.U.A. la Santo Domingo, a făcut să crească starea de spirit anti-americană în această țară. În fotografie: manifestații pe străzile capitalei dominicane.

↓ În Uniunea Sovietică a fost construit un nou mare corăbier (13 000 tone), căruia i s-a dat numele regretatului savant francez Frédéric Joliot-Curie. În fotografie: vasul pornind în prima sa cursă.

Despre calitate e vorba

Logia „concurrenta” balcoanelor, imprimă
fronturilor clădirilor ritm și armonie.

FINISAJ — PRIMĂVARĂ — SOCIALISM

de Costin MURGESCU

Producem în câteva săptămâni cît înainte de război într-un an. India tipărește timbre festive pentru o rafinărie pusă în funcțiune cu utilaj și tehnicieni romîni. A șasea regiune a terminat colectivizarea. Înainte de a cumpăra un lucru, cumpănim care sortiment din vitrine ne convine mai mult. Problema calității a devenit criteriul principal al întrecerii socialiste.

A trecut iarna. Primăvara lucrezi ea și iarna, în același loc, cu același program zilnic, cu aceleași sarcini. Totuși, primăvara soarele îți luminează mai tare camera. Fără galoși, mersul e mai ușor și te simți mai tînăr. Privirile nu mai caută încordate poteca prin mormanele de zăpadă, ci se desfată cu crengile înflorite ale copacilor. Nu lucreți mai cu spor în bucuria generală a primăverii?

Se discutau în Marea Adunare Națională cifrele și sarcinile de plan pe 1962. Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej întreba stăruiitor dacă s-au luat măsuri pentru ca ministerele noastre să realizeze „cele mai frumoase produse existente pe piața mondială”; le dădea indicații „să realizeze modele noi, practice și frumoase, corespunzătoare celor mai exigente cerințe“.

Cititoare dragă, privind materialul de rochie pe care ți l-ai cumpărat, aveai bucuria fetei care-a primit un buchet de liliac. Te-am văzut, cititorule, aranjîndu-ți pe o măsuță aparatul nou de radio; aveai duioșia tatălui care-și ia în brațe copilul nou născut. V-am văzut pe amîndoi bucurîndu-vă că ați intrat într-o locuință nouă; păreați doi copii cu o jucărie nouă privind la confortul care vă așteaptă, la liniile și culorile fațadei.

Aș vrea să precizez că finisajul nu epuizează problema calității, așa cum primăvara nu se reduce la liliac — deși amîndouă sînt de nedespărțit. Aș vrea să menționez că problema calității și a finisajului nu-i preocupă numai pe constructorii de autocamioane de la Brașov, ci și pe scriitori; nu-i preocupă numai pe cei ce lucrează în fabricile de conserve, ci și pe acei din institutele de cercetări științifice. Aș vrea să spun că de finisajul fiecăruia depinde bucuria întregii a primăverii pentru toți.

Unii vor socoti că toate acestea se știu, că au devenit „banalități“.

Totuși, altora le mai poate fi utilă și repetarea... „banalităților“. N-am să mă refer la tovarășii de la „Ascensorul“, deoarece pe ei i-a criticat destul presa, în numele celor care trebuie să urce scările pe jos, deși blocurile au ascensoare. Dar ce să facem cu tovarășii de la „Progresul“, ale căror prefabricate au produs atîtea necazuri constructorilor de la șantierul Pieptănari? Tovarășii de la I.T.B. au introdus și ei în autobuze o șampilă de mină și un soi de tuș, cu care taxatorii își înnegresc mîinile în timp ce călătorii devin atenți la curățenia hainelor, în loc să se bucure de linia elegantă a noilor autobuze I.T.B.

De ce, tovarășii? Doar nu intrăm în primăvară decît toți împreună.

Cineva spunea că o lucrare este terminată nu atunci cînd nu mai ai și altceva de spus, ci atunci cînd nu mai ai nimic de tăiat.

Încerc, deci, să pun punct.

C

u siguranță că în trecut, constructorii nu s-au gîndit niciodată cu atîta profunzime la viitorul orașelor ca în prezent. Dacă arhivele birourilor de sistematizare atestă cînd și cînd un oarecare interes pentru alinierea unor străzi, ele nu pot face nici într-un fel dovada prea multor pre-

ocupări fructuoase în domeniul sistematizării. Crescînd haotic, orașele aveau frumuseți întimplătoare.

Astăzi orașele noastre renasc pe locurile vechilor temelii ale caselor pitice și insalubre. Un sfîrșit și un început de epocă... Raioane întregi își schimbă sau își vor schimba fața. Cu adevărat putem spune că peste douăzeci de ani cu greu le vom recunoaște. Ele vor fi însă expresia căutărilor febrile ale zilelor noastre, mărturia eforturilor unei generații care desăvîrșește socialismul și care a pornit să realizeze cu succes imbinarea armonioasă a utilului cu frumosul.

Metamorfoza străzii

Va fi sau nu o surpriză, dar adevărul este că strada în accepțiunea pe care o cunoaștem noi se va schimba. Blocurile pe care ne-am obișnuit să le vedem înșiruite și lipite unele de altele se vor retrage și se vor regrupa în chip armonios în interiorul unor vaste spații verzi. Lîngă obișnuitele trotuare se vor alinia doar clădirile magazinelor. Orașul socialist va fi dominat de parcuri și flori. Raporturile sînt de pe acum precis stabilite: 30% din spațiu îl vor ocupa clădirile, iar 70% zonele verzi (un început promițător în ceea ce privește densitatea spațiilor verzi este cartierul Balta Albă din Capitală). Această regrupare va contribui la diminuarea uneia din cele mai mari calamități ale vieții moderne: zgomotul. Marile bulevarde ale zilelor noastre

Traforul — dantelăria de beton — a înzestrat fațadele cu noi frumuseți (Complexul studentesc-București).

sînt adevărate canale acustice, care amplifică zgomotele. De aceea chiar unele artere recent construite — Calea Griviței, Ștefan cel Mare — au blocuri retrase pentru a sparge uriașul coridor fonic.

Alungarea monotoniei

Se aude cîteodată acest reproș: „De ce unele blocuri și fațade se repetă?” Ochiul cetățeanului, care își iubește orașul și care nu scapă o lună sau o săptămînă fără ca să-și facă obișnuita plimbare prin cartierele în construcție, să vadă ce mai este nou, a sesizat repetarea. Dacă există elemente asemănătoare, ele nu contravin totuși necesității diversității în construcții, mai ales că această repetare are loc de obicei într-o succesiune armonioasă în cadrul unor mari ansambluri. Casa izolată e un fenomen depășit. Azi, cînd se construiește într-un ritm nemaiîntîlnit, identitatea volumelor dispăre în varietatea particularităților inconjurătoare. Calea Griviței este un exemplu de inspirată soluție în înfrîngerea monotoniei. Aici s-a realizat un joc al volumelor printr-o serie de clădiri care au drept dominantă lungimea și a căror succesiune este întreruptă de blocuri înalte.

Fațadele, fără a avea de loc un rol minor în estetica ansamblurilor, alungă și ele monotonia. Acest „obraz spre stradă” al clădirilor a fost influențat covârșitor de cel mai modern material de construcție: betonul. Piatra, clasicul material, dădea nu numai clădirii, dar și fațadelor un aer greoi. Betonul a dus la structuri aerate. Zidurile propriu-zise îndeplinesc numai parțial vechile funcțiuni. Ele servesc acum la izolarea termică și optică.

O fațadă frumoasă trebuie să marcheze o vibrație inedită. Jocul culorilor, diversitatea materialelor, dar mai ales ritmul balcoanelor și al logiilor, în afară de faptul că

exprimă direct natura construcției, înzestrează fiecare bloc cu un aer particular. În acest sens fațade reușite au noile clădiri din Piața de flori, unde gruparea logiilor două cîte două dau ritm și armonie.

Viitorul, și nu cel mai îndepărtat, va îmbogăți nesperat de mult frumusețea fronturilor clădirilor. Căci culorile, care azi ne încîntă ochii și dau un aer vesel orașului, nu sînt singurele elemente de finisaj exterior. Tehnica modernă accesibilă nouă este foarte cuprinzătoare. Să ne gîndim numai la așa-zisa cărămidă aparentă, pe care constructorii bucureșteni au folosit-o la placarea unor blocuri din ansamblul Gării de Est sau la blocul turn din Piața Splaiului. Materiale ca placajele de ceramică, de travertin (folosite la blocul din fața Casei Centrale a Armatei) sau de marmură vor contribui în viitor la crearea unei mai mari diversități.

Fereastra și soarele

Din zori și pînă în orele tîrzii ale crepusculului soarele scaldă fațadele, dînd noi valori culorilor pastelate ale fronturilor. Dimineața noi deschidem larg ferestrele ca să lăsăm să pătrundă revărsarea caldă de lumină în camera noastră. Dar iată că această căldură solară care ne înviora pareă și ne părea atît de plăcută în ceasuri matinale, către amiază începe să ne supere. În lunile toride ea devine chiar insuportabilă. Din cauza climei specifice, noi ducem de fapt o luptă surdă cu soarele. Cîmpul de luptă este fereastra prin care pătrund razele fierbinți; armele sînt perdeaua și jaluzelele.

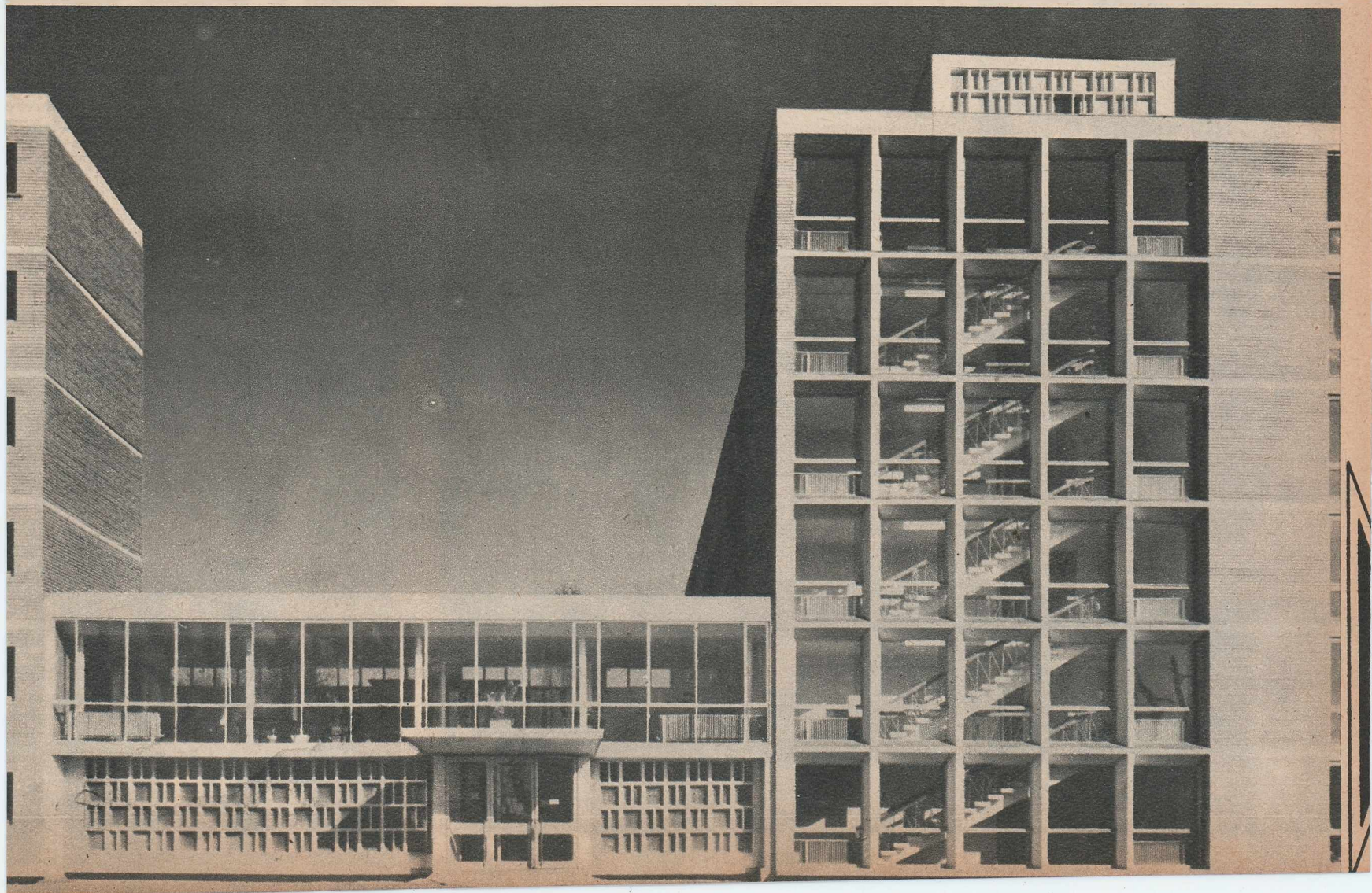
Privite din stradă ferestrele unor blocuri au încă un aspect neplăcut. Sînt niște mozaicuri de hîrtii colorate care protestează împotriva penetrației soarelui, dar care dizolvă în dezordine frumusețea fațadelor pentru care

s-au străduit proiectanții și constructorii. Hîrtia protejează perdelele care la o anumită intensitate a razelor solare sînt neputincioase și nu pot bloca pătrunderea acestora din urmă în camere. Totuși, frumusețea unei fațade nu poate fi sacrificată și constructorii sînt datori să găsească soluții ieftine și eficiente în același timp, pentru ca locatarul să nu mai fie nevoit să-și transforme ferestrele într-o vitrină de papetărie numai ca să-și ferească perdelele de decolorare. Stourile interioare de aluminiu sînt în regiunile cu climă mai domoală foarte potrivite. La Cluj, la blocul cu fațadă convexă din piața Mihai Viteazu, ele realizează cele două scopuri: cel estetic și cel utilitar. Păcat însă că cei

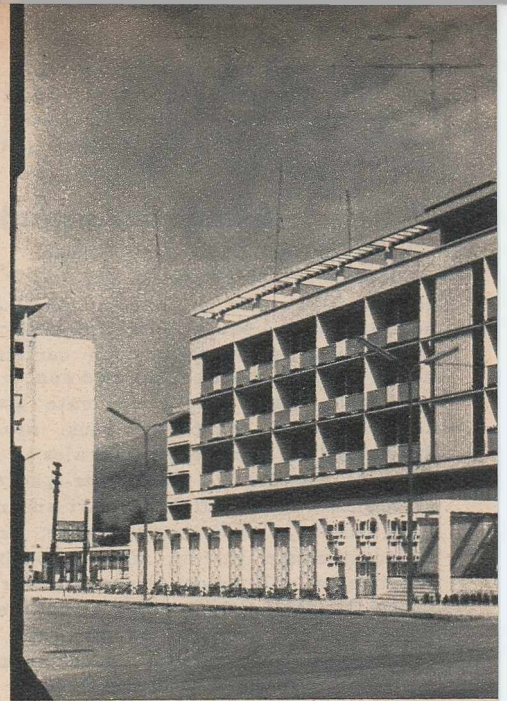
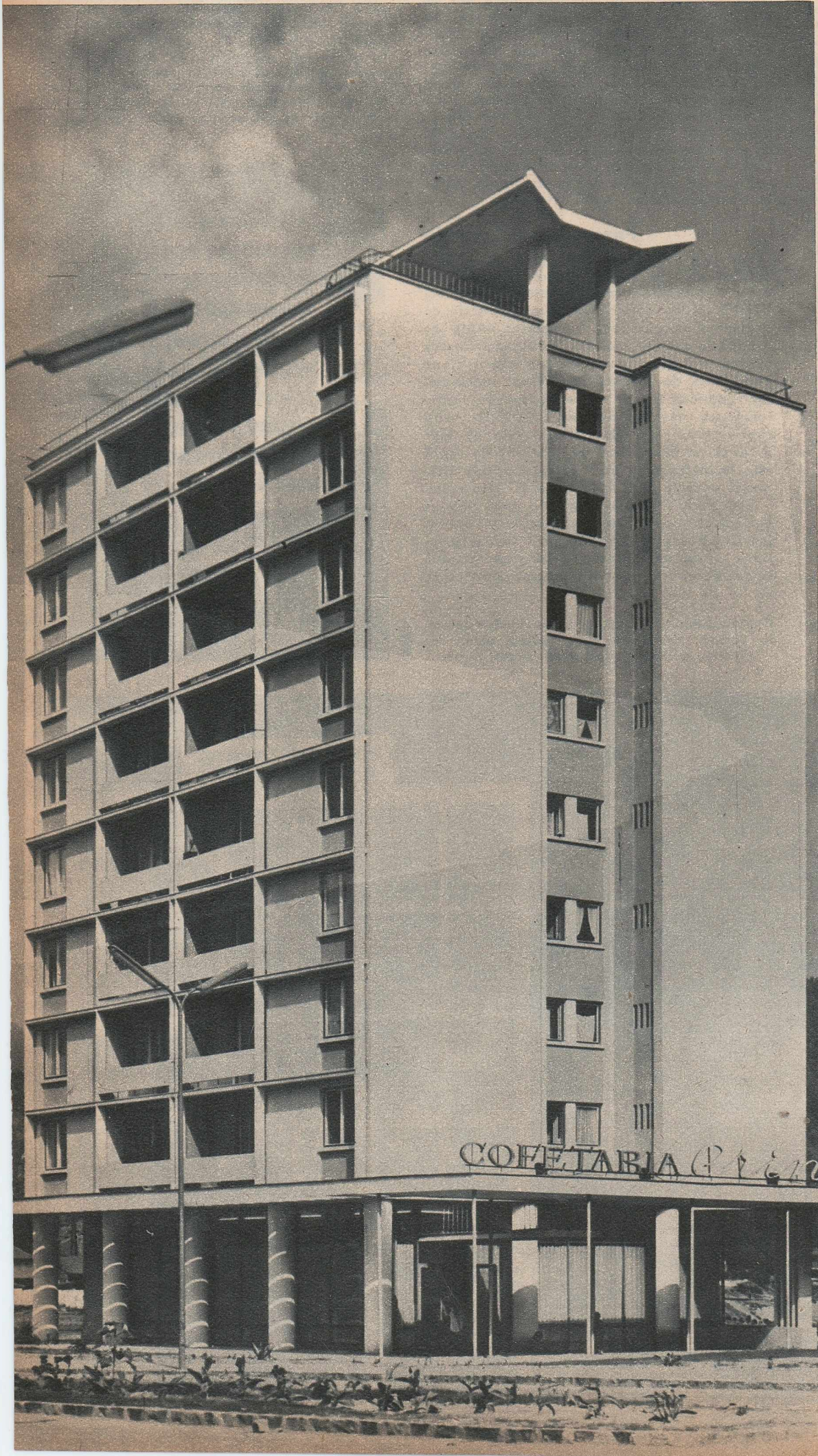

Sticla, un material care dă suplețe și originalitate (Complexul studențesc-București).

Prefabricatele de beton au dus la structuri aerate la volume armonioase care încîntă ochii. Un exemplu edificator: blocul din strada Kirov.

Baia-Mare, importantul centru minier din nordul Transilvaniei, trăiește o vastă metamorfoză. Fotografii noastre (jos și dreapta) reprezintă două din noile clădiri din Piața Victoriei.

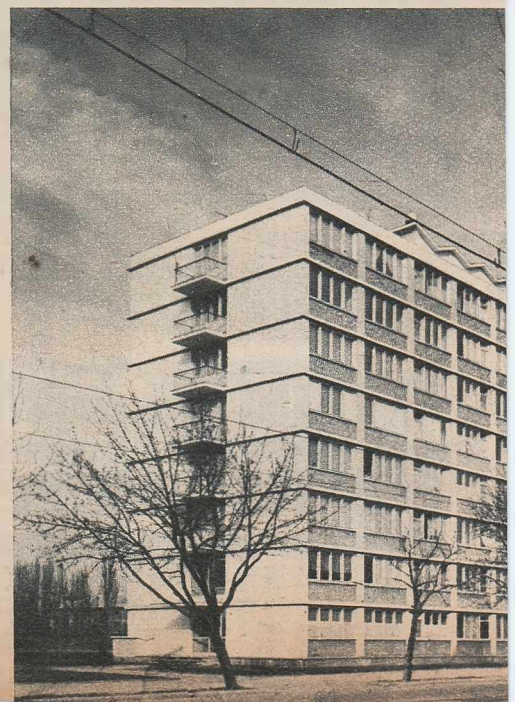
care le-au montat au manifestat neglijență plasându-le la o distanță nepermisă de geam 40 cm.

În orașele cu orizont deschis, unde temperatura soarelui atinge de-a lungul a multe luni o medie de 35°-40° zilnic, storiile interioare de aluminiu eloxat, acumulină căldură, se transformă ele însele în puternici radiante, dovedindu-se astfel nu numai ineficace, dar chiar dăunătoare. Și în acest caz proiectanții se străduiesc să găsească rezolvări mai practice și în același timp ieftine. Folosirea unor storiuri de mase plastice, dispuse în exterior, care să nu încarce prețul de cost al unui apartament, ar constitui soluție.

Betonul și farmecul diversității

Industrializarea construcțiilor a adus în primul plan betonul și elementele prefabricate din beton. Ca și oricare alt material modern, elementele prefabricate din beton permit și cer, în același timp, folosirea a numeroase zugrăveli: tapete lavabile de

Cărămida aparentă se întrebuițează din ce în ce mai mult la placarea fațadelor, înzestrându-le cu noi valori estetice (blocurile de pe bulevardul Micurin-București).

cele mai diverse culori și modele pe bază de mase plastice etc. Strămoșeasca humă peste care oboșea ore întregi pensula zugravului, va fi înlocuită treptat.

Multe din interioarele ansamblurilor bucureștene construite în ultimii ani au beneficiat de frumusețea noilor zugrăveli.

Poate nu fiecare dintre noi sîntem sensibili la aceste zugrăveli noi și de multe ori le privim cu neîncredere. Și, într-adevăr, în prima clipă accepți cu oarecare stînghereală ideea că pereții camerelor tale sînt îmbrăcați într-o peliculă de hîrtie! Ne-am obișnuit cu bătrînul var, căruia îi recunoaștem numai calitățile și uităm că are o destul de mică rezistență la vibrații, că acumulează repede praf și că din această cauză e neigienic, că are o durabilitate redusă etc. Noile materiale care își fac astăzi drum în apartamentele noastre nu numai că au de obicei o rezistență de circa 3 ori mai mare (socotită în timp, 7-10 ani), dar prin calitatea semilavabilă a unora sînt mult superioare din punct de vedere igienic. Nu trebuie să neglijăm nici influența lor asupra ambianței și a psihicului nostru. Spre deosebire de „zigrăvelile umede” cunoscute prin senzația de rece pe care o răspîndesc, noile tapete dau o senzație de cald și de intim. Viitorul și nu cel mai îndepărtat, este al acestor tapete. Fabrica „Horia, Cloșca

și Crișan” din Turda produce de pe acum asemenea „zigrăveli uscate” — tapete pe suport de hîrtie cu peliculă de policlorură de vinil. Ele pot fi întrebuițate în săli sau în camere unde umiditatea este sub 60%. Cînd gospodina harnică vrea să facă o curățenie generală, este de ajuns să ștergă cu o cîrpă umedă suprafața pereților, ca ei să-și recapete strălucirea inițială. Pentru băi și bucătării, tot fabrica „Horia, Cloșca și Crișan” din Turda a început să producă tapete PCV impermeabile și lavabile. Varul plastic, un material nou, realizat de inginerii și tehnicienii de la Trustul 1 construcții-București, va contribui din ce în ce mai mult la realizarea unor finisaje trainice, dar în același timp și frumoase. Acest material are o rezistență la frecare cu circa 200% mai mare ca a materialelor pe bază de var simplu și datorită dilatației reduse, nu prezintă crăpături și exfolieri.

Ce ați fi spus dacă, într-o bună zi, oprindu-vă la ușa apartamentului unui prieten al dv., ați fi citit următoarele rînduri: „Vă rugăm, nu încercați să deschideți singur ușa! Broasca nu este defectă, dar pentru că n-ați urmat un curs special de instruire, manipulînd-o, riscați s-o blocați!” Fără îndoială că ați fi zîmbit și ați fi spus: „eh, o fantezie pentru o pagină de umor!” Vă contrazicem! Într-o vreme, oamenii muncii, care s-au mutat în noile apartamente, și constructorii au criticat destul de frecvent calitatea materialelor de feronerie. La o izbitoră mai puternică unele broaște duceau la blocarea ușilor; de asemenea, mecanismul cremoanelor de la ferestre se defecta ușor, făcînd imposibilă închiderea sau deschiderea ferestrei. În urma criticilor aduse, întreprinderile producătoare au îmbunătățit simțitor procesul de fabricație al acestor materiale de feronerie; iar dacă mai stăruie unele deficiențe, ele sînt îndreptate pe parcurs.

Pledoarie

Privind de la înălțime și chiar din stradă, pe acoperișurile blocurilor observăm o pădure de antene de televizoare. Poeții au închinat acestei păduri versuri avîntate, dar au omis să includă în metaforele lor cablurile care șerpuesc de-a lungul etajelor și se strecoară în apartamente prin cîte o fereastră. De asemenea cîntăreții au ocilit cu totul solitare antene care își scot nasul din cîte un balcon și pe care uneori se odihnesc rufe puse la uscat. Cablurile care atîrnă, antenele stinghere alterează frumusețea fațadelor. Chiar mult cîntata pădure de pe acoperiș s-a dovedit a fi nepractică. Pentru implantarea fiecărei antene se înlătură o placă de mozaic, ba uneori chiar mai multe. Prin fisurile create se infiltrează ploaia care înlătură praful hidrofob și facilitează pătrunderea apei și, în ultimă instanță, degradarea clădirii. Nu există o soluție eficientă? Firește că da. Și aceasta este instalația de antenă colectivă, la care ar putea fi racordate toate televizoarele dintr-un bloc. Proiectanții ar trebui să se gîndească la o soluție ieftină. Punerea ei în aplicare ar preîntîmpina degradările și ar lichida și dezordinea sîrmăriei care strică armonia fronturilor.

Orașele noastre cu multe străzi încălcite și înguste, cu case pitice și ziduri bolnave de igrasie, orașele acestea ridicate în dezordine, se schimbă necontenit și se transformă în mari centre urbanistice, cu un stil unitar. Ele sînt expresia grijii necontenite pentru asigurarea celor mai optime condiții de confort pentru oamenii muncii și în același timp, expresia unor căutări fructuoase pentru realizarea frumosului arhitectonic. Două dezerate care, imbinat, duc la armonie.

Cornel BOZBICI

AGENDA

● Palatul Culturii din Lăgansk (U.R.S.S.) desfășoară o rodnică activitate cu artiștii amatori. Îndrăzneala lor creatoare a dus la inițiativa punerii în scenă a celebrei opere „Ivan Susanin” de Glinka. După o muncă intensă — și nu lipsită de greutate — opera a fost reprezentată cu un deosebit succes, remarcîndu-se în special lăcătușul Anatoli Kotov în rolul lui Ivan Susanin (în fotografie).

● Printre cele mai cunoscute premii internaționale de literatură este și premiul pentru poezie „Etna-Taormina”, care se decernează anual în Italia. Recent au fost desemnați laureații acestui premiu pe anul 1961. Ei sînt: Leonardo Sinigaglia, (pentru grupa poezilor italieni) și poetul francez de origine romînă Tristan Tzara (pentru grupa poezilor străini).

● Lyon, Troyes, Chartres, iată doar cîteva din orașele franceze în care se desfășoară de cîțva timp, turneul artistei vest-germane Romy Schneider. Succesul pe care-l obține se datorează interpretării pline de măiestrie a rolului principal din piesa „Pescărușul” de Cehov, în regia lui Sacha Pitoëff. După Franța, turneul cu aceeași piesă va continua în Belgia, Elveția, Portugalia, Spania, Liban.

● Peste 500 de lucrări literare (poezii, texte pentru cîntece și scenete) au fost depuse în cadrul concursului „Scriți cîntecul socialismului”, organizat în R.D. Germană sub egida Tineretului Liber German. Au fost distinse cu premiul I lucrările a trei tineri muncitori: Rolf Czayka din Dresda, Adolf Dresden din Magdeburg și Waldemar Spender din Velten.

● În noul film italian „Frumusețea Ippolitei”, regizat de Giancarlo Zagni, cunoscuta actriță Gina Lollobrigida apare pentru a doua oară pe ecran în postura de... blondă. Ea interpretează în film rolul unei femei simple — vînzătoare la o pompă de benzină. Partenerii ei sînt actrița Milva și Larry de Meio, fiul Alidei Valli.

DISC

Întocmai ca aerea în bucate se gustă fondul și comentariul sonor din discul cuprinzînd dramatizarea basmului lui Petre Ispirescu „SAREA ÎN BUCATE” realizată de „Electrecord” cu veră și fantezie, cu suculente efecte acustice, atît de gustate de copii. Am fi fost și mai recunoscători casei de discuri dacă pentru editarea acestui microșion de 25 cm (33 ture) ar fi depus o muncă atentă la dozarea partidelor sonore (voci, fond, muzică, efecte), care uneori se suprapun nefericit, ajungîndu-se la lipsă de inteligibilitate a fragmentelor respective. Desigur că ar fi fost de dorit o mapă cu coperta desenată și însoțită de un comentariu, precum și de amănunte asupra distribuției rolurilor (pe N. Gărdescu am reușit să-l identificăm numai datorită intonației sale specifice), informații despre regie, compozitor etc.

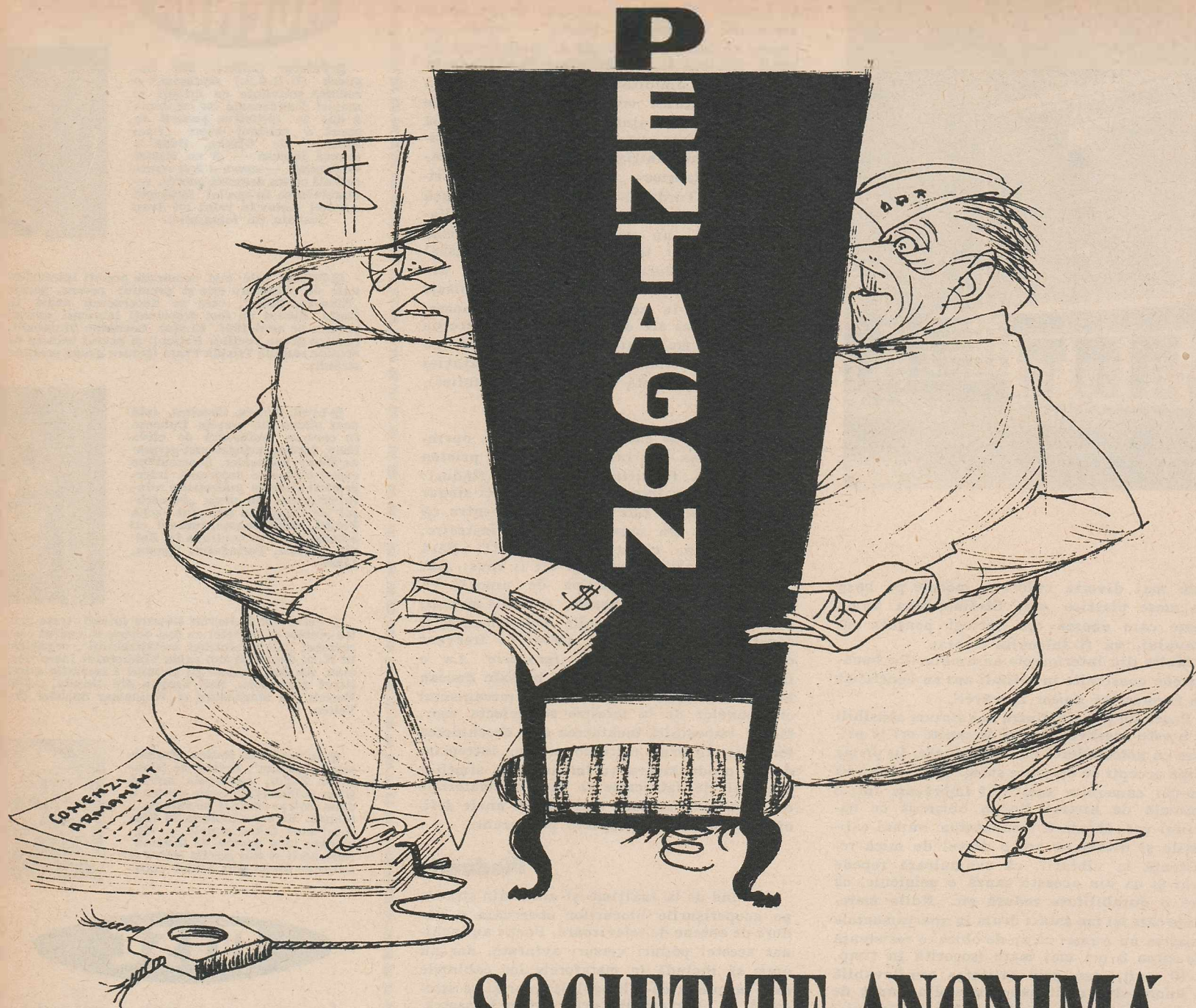
„MICA FLOARE” — cha-cha-cha-ul lui Sidney Bechet, prima bucată dintr-un disc (17 cm -EDC 265) de muzică ușoară editată de „Electrecord”, are ghinionul de a se asculta fără deosebită plăcere, deși melodia este interesantă și cantabilă. Vîna e împărțită mai multor instrumente; în orice caz însă saxofonul-alt (așlat în posesia lui Al. Imre) sună „prea în față” și disonant, acoperînd o orchestră omogen disciplinată, care cuprinde printre altele o chitară „inspirată” și un pian „bine temperat”, dialogînd amuzant, și un grup ritmic bine marcat.

Spre deosebire de dirijorul piesei anterioare, Theodor Cosma conduce orchestra „Electrecord”, aducîndu-ne stilul său modern de interpretare (cu nerv, ritmat decent și dansant) în execuția fox-trotului lui Winkler „Amintiri” (cunoscut și din interpretarea antrenanță de la radio cu trio Grigoriu).

Surprizele plăcute ale acestui disc sînt cele două cîntece de pe cealaltă față. În primul rînd „Torentul” lui Cosmie. O mențiune specială pentru Sile Dînicu în fruntea Orchestrei de Estradă a Radio-televiziunii (ansamblu care sună unitar, am putea spune „simfonic”) și pentru aranjamentul orchestral ingenios și original. Dacă s-ar putea da note, ar merita un zece cu plus. Ar fi plăcut să putem asculta „Torentul” într-o interpretare bilingvă (așa cum se întîmplă în cîntecul lui Tabacnikov, interpretat de Mark Bernes), procedeu fiind de altfel folosit pretutindeni.

SOCIETATE ANONIMĂ...

G

enerale, în prezent vi se mai plătește salariu la „Standard Oil”?

— Nu.

— Și, în general vorbind, nu primiți nici un fel de retribuție de la „Standard Oil”?

— Nu, n-am vrut să spun asta.

— Deci primiți bani de la companie?

— Da, domnule.

— Vi se plătește vechiul salariu?

— Nu, nu mai primesc salariu.

— Atunci e vorba poate de acțiuni?

— Eu primesc o sumă de bani reprezentând diferența dintre vechiul meu salariu și cel actual.

Dialogul acesta, reprodus din cartea lui Drew Pearson și J. Anderson „U.S.A. Second-Class Power?” (S.U.A. putere de rangul doi?) a avut loc acum citva timp între deputatul Herbert și generalul W.White, chemat în fața unei comisii de anchetă a Congresului american.

Așadar, salariu de la „Standard Oil”? Doamne ferește. Diferență de salariu? Asta da — dar e cu totul altceva. Doar nu vă veți fi așteptat ca White, fostul vicepreședinte al gigantului trust petrolier, să fie pedepsit și adus la sapă de lemn pentru că a consimțit să fie numit peste noapte general de brigadă și din biroul său directorial să se mute la Pentagon, în interesul națiunii.

Cine altul ar fi putut să îndeplinească în mod mai competent și mai dezinteresat funcția de șef al Serviciului de aprovizionare a armatei americane cu combustibili strategici? Și, fără îndoială, membrii comisiei Congresului în fața căreia a compărut White au răsuflat ușurați aflând că zelul patriotic al generalului vicepreședinte a fost susținut după cum se cuvine de patria (era să spunem: compania) recunoscătoare.

Este adevărat că în timpul celor doi ani de apostolat al lui White la Pentagon „Standard Oil” a câștigat circa 700 milioane dolari de pe urma furniturilor militare, dar aceasta este o simplă coincidență...

Anchetarea lui White de către o comisie a Congresului n-a avut, de altfel, nici o semnificație deosebită. Este un fapt indeobște cunoscut că Pentagonul și marile corporații sînt frați siamezi și că atunci cînd te adresezi unuia, celălalt dă din cap. Împreună mîncă, împreună dorm, împreună lucrează, pentru simplul mo-

tiv că, deși sînt doi... sînt totuși una și aceeași persoană. Magnații petrolului devin peste noapte generali, iar aceștia din urmă — businessmen virțiți pînă peste cap în afaceri veruoase, în speculații deșănțate cu furnituri militare. Trustul „Westinghouse”, de pildă, și-a asigurat serviciile a nu mai puțin de 75 de ofițeri superiori care au părăsit serviciul activ din armată preferînd salarii mai grase în conducerea trustului. Compania „Lockheed Aircraft”, specializată în producția de avioane de război și de rachete, nu are în slujba ei decît 60 de ofițeri și generali în retragere; în schimb principalul furnizor de rachete al armatei, concernul „General Dynamics” se mîndrește cu însuși președintele său, fostul ministru de Război Frank Pace, asistat de 24 foști amirali și generali și alte cîteva zeci de foști ofițeri.

În 1959 s-a calculat că aproximativ 1.400 de ofițeri superiori în retragere — printre care 232 de generali și amirali — au devenit salariați ai celor mai importante

companii angajate în producția de război; și de atunci cifra a continuat să crească.

PUNEȚI MÎNA PE UN GENERAL!

În cercurile financiare — sublinia de curînd „Business Week” — sloganul la modă este: „Puneți mîna pe un general!” După cum se vede, generalii nici nu doresc altceva.

Este semnificativă în acest sens ascensiunea fostului președinte al Grupului unit al șefilor de stat major, generalul MacNarney. El nu s-a sfiit să declare în public cum, după demisia din armată, a devenit președintele celei mai importante firme constructoare de avioane din S.U.A.

A fost suficient să ceară la telefon un număr din California și să aibă o scurtă convorbire cu Floyd Odlum, președintele consiliului de administrație al companiei „Consolidated Vultee”. O lună după aceea, MacNarney a devenit președintele companiei, cu un salariu anual de 75.000 de dolari.

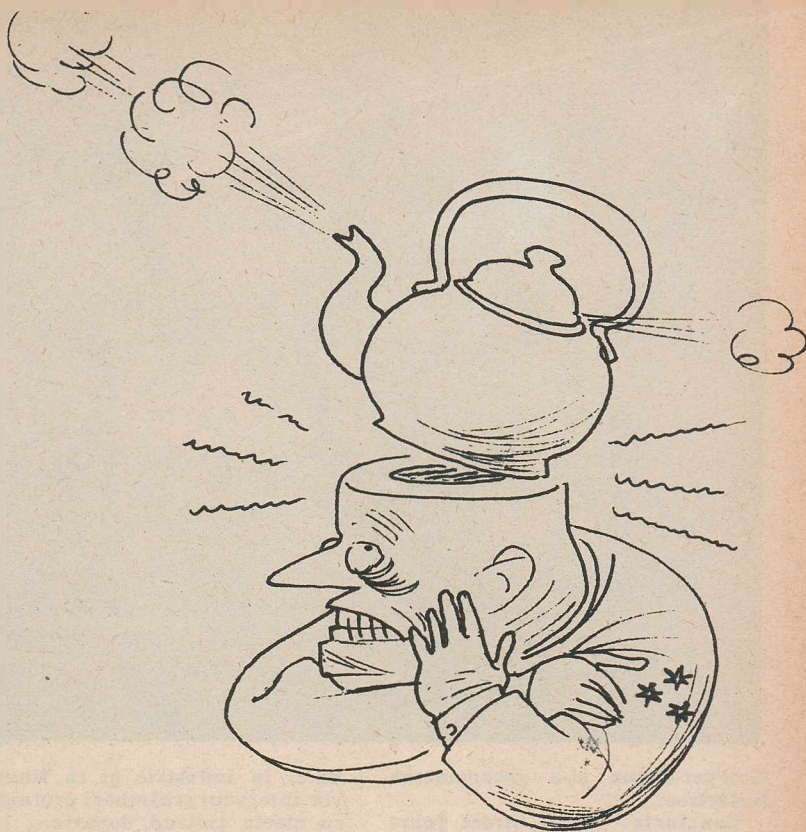
În faimoasa poveste despre Ali Baba și cei 40 de hoți se pomenește formula miraculoasă care deschide porțile fermecate. Pentru a intra în peștera tilharilor nu trebuia decît să exclami: „Sesam, deschide-te!” MacNarney, mai științific și mai concis decît predecesorul său din „O mie și una de nopți”, a intrat la „Consolidated Vultee” murmurînd în plînia telefonului: „B-32”.

Să ne întoarcem în anul 1950, cînd comandamentul flotei militare aeriene hotărîse să anuleze o comandă masivă de bombardiere

B-32, de tip învechit. MacNarney, pe atunci șeful statului major al Forțelor Militare Aeriene, s-a împotrivit cu dîrzenie. El a obținut cîștig de cauză, iar „Consolidated Vultee” — cîștiguri de milioane. Iată de ce, atunci cînd și-a dat demisia din armată, generalul aface-rist a devenit președintele companiei și apoi, cînd aceasta s-a contopit cu „General Dynamics”, a fost numit președintele unei filiale, „Convair”. Cu acest prilej, „Business Week” nota, nu fără ironie: « MacNarney cunoaște mai bine ca oricine pe cel mai bun client al firmei „Convair”: Pentagonul ».

Nu este lipsită de interes nici cariera generalului Leslie Groves. În calitate de conducător al organizației care a produs prima bombă atomică americană și, după război, ca funcționar superior al Administrației pentru energie atomică, Groves a cerut cu insistență lărgirea neîncetată a stocurilor de arme nucleare și aruncarea la gunoi a armamentului clasic.

Dar la un moment dat, în favoarea armamentului clasic a început să se pronunțe cu neclintită convingere un oarecare Leslie Groves. Generalul? Nu, nu generalul, ci noul vicepreședinte al companiei „Remington Rand”! Ce se întîmplase? Directorii acestei companii producătoare de armament clasic s-au gîndit să-l cumpere pe Groves pentru a-și putea vinde marfa și i-au oferit postul de vicepreședinte al societății. Generalul s-a simțit atît de încîntat de ofertă încît s-a grăbit să-și dea demisia din armată și, grație legăturilor sale cu

Pentagonul, să procure firmei sale comenzi însemnate de... armament clasic.

OPT STATE ÎN STAT

În momentul de față cercurile legate de Pentagon învîrtesc afaceri colosale, minuind activele Ministerului de Război, în valoare de 150.000.000.000 dolari. Această sumă întrece de trei ori activele reunite ale celor mai mari companii din S.U.A.: „General Motors”, „Standard Oil of New Jersey”, „United States Steel”, „American Telephone and Telegraph” și „Metropolitan Life Insurance”. Cele 15.000.000 de hectare aflate în stăpînire Pentagonului, cărora li se adaugă peste un milion de hectare ocupate de bazele americane în alte țări, acoperă o suprafață egală cu cea a statelor Rhode Island, Delaware, Connecticut, New Jersey, Massachusetts, Vermont, New Hampshire și Maryland luate la un loc. S-ar putea spune că Pentagonul nu este un stat în stat, ci... opt state în stat.

Cît despre fondurile uriașe înghițite de Pentagon, ziarul „New York Times” remarca: „În cursul ultimilor ani, majoritatea alocațiilor bugetare au fost destinate să acopere cheltuieli legate de războaiele trecute și de pregătirile în vederea unor noi războaie. Dacă vom adăuga la cheltuielile pentru securitatea națională (59%), pensiile militare (7%) și dobînzile la datoria publică (10%), se ajunge la un procentaj de 76% din bugetul total pe 1960-1961, de 77.000.000.000 dolari”. Anul trecut, cifrele au sporit și mai mult, S.U.A. adoptînd cel mai mare buget militar pe care l-a avut vreodată un stat în timp de pace.

Exponenții monopolurilor, dezvoltîndu-se uneori ei înșiși, cu cinism, substratul economic al cursei înarmărilor. „Business Week”, de pildă, sublinia recent că intensificarea pregătirilor militare de către S.U.A. sub pretextul „crizei Berlinului” poate asigura „economiei” (adică trusturilor de armament) „tocmai acel stimulent de

care are nevoie pentru o deplină restabilire...”

Pentru a determina pe americanul de rînd să-și golească buzunarele și să furnizeze astfel, la rîndul lui, primul și cel mai important „stimulent” pentru monopolurile din industria de război — plătind impozite împovărătoare — este necesară întreținerea psihozei de război, a unei atmosfere de încordare și de suspiciune. În acest scop, Pentagonul a organizat un vast aparat propagandistic, în care a angrenat radioul, cinematograful, presa, amvonul. Pînă la ce extreme poate ajunge propaganda militaristă o vedește și următorul fapt mărunț, dar grăitor.

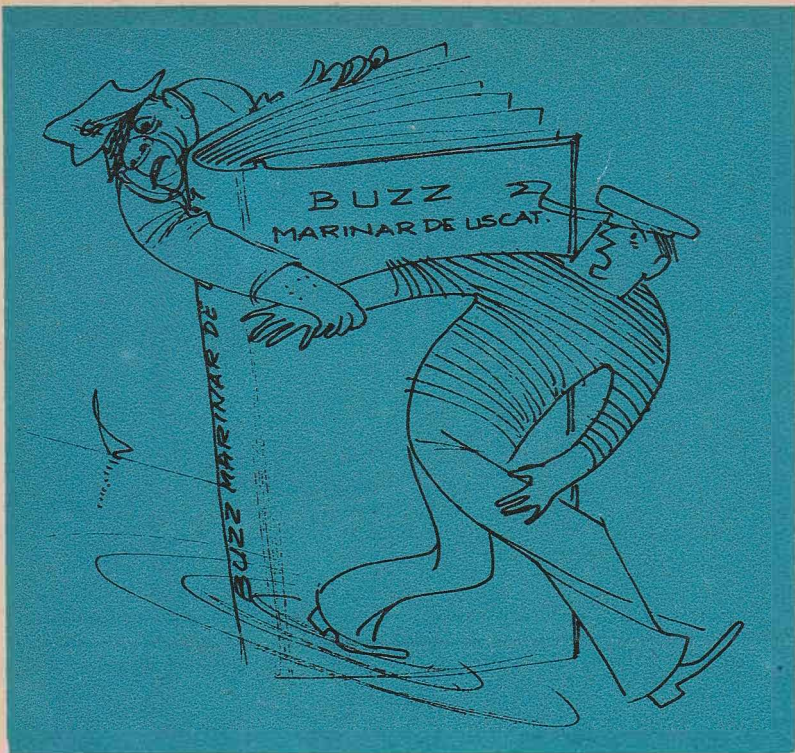
BUZZ SAWYER ȘI BUGETUL FLOTEI DE RĂZBOI A STATELOR UNITE

În marile ziare și reviste americane apar zilnic, în serie, povestiri ilustrate („comics”). De pildă, aventurile marinărești ale eroului unor astfel de povestiri, Buzz Sawyer, au fost reproduse cu regularitate în sute de ziare. Puțini își închipuiau însă — și în nici un caz Buzz și creatorul său, Roy Crane — că deasupra planșetei de desen pe care se nașteau zilnic isprăvile istețului marinar se va apleca, la propriu și la figurat, comandamentul Forțelor Maritime Militare ale S.U.A.

După ce ani de zile Crane a șornit pentru eroul său felurite pățanii pe toate mările pămîntului, în cele din urmă, din lipsă de imaginație sau pur și simplu din plictiseală, desenatorul a hotărît să-l transforme pe Buzz în... marinar de uscat. Noua serie de aventuri a fost însă brusc întreruptă: Buzz, pasămite, nu ceruse aprobarea Pentagonului pentru o asemenea schimbare de domiciliu.

Propagandiștii Pentagonului au provocat o campanie de presă în favoarea întoarcerii lui Buzz în largul oceanului, iar comandamentul Flotei Militare a organizat pentru Crane o călătorie de mai multe săptămîni în Pacific pe un vas de luptă. Nu e de mirare că în aceste condiții

Sawyer-Crane și-a reconsiderat hotărârea.

Concluzia: „Wall Street Journal” arăta de curind că noua serie de aventuri ale lui Buzz — de data aceasta înrolat pe un vas vânător de submarine — ajută în prezent Departamentul Flotei Maritime Militare să obțină alocații bugetare sporite...

S-ar părea că pățania lui Buzz nu prezintă decât minimă importanță. În fapt, ea își are semnificația ei, privită prin prisma militarizării progresive a S.U.A., a creșterii neîncetate a influenței Pentagonului în viața politică și economică a S.U.A.

„NE PREGĂTIM SĂ DEVENIM UN STAT-CAZARMĂ”...

„Aparenta amenințare militară permanentă — nota Ch.W. Mills în cartea sa „The Causes of World War Three” (Cauzele celui de al treilea război mondial) — pune ofițerimea superioară într-o poziție privilegiată; de fapt, toate măsurile în domeniul politic și economic sînt considerate din punctul de vedere al intereselor militare”. Aprecierea lui Mills este întărită de constatarea influențului senator republican Ralph Flanders, care sublinia de curind că pe altarul pregătirilor militare „noi sacrificăm însăși libertatea noastră; noi sîntem nevoiți să reorganizăm modul de viață american potrivit canoanelor statului-garnizoană”.

Este interesant de remarcat că această ultimă expresie capătă astăzi o largă răspîndire în S.U.A. Astfel, într-un articol apărut sub egida unei importante firme din Wall Street, „Arthur Wiesenberg and Co”, se sublinia că „întrucît ne pregătim să devenim un stat-cazarmă, în societatea noastră, în forma de guver-

nare, în industrie și în finanțe vor interveni schimbări profunde, cu efecte ținînd departe... Noi trebuie să ne pregătim pentru aceste schimbări atît pe plan psihologic cît și pe plan financiar”.

De altfel, însuși Dwight Eisenhower recunoștea în ultima sa declarație oficială făcută în calitate de președinte al S.U.A.: „Împletirea colosală a mașinii de război și a giganticii industriei de război reprezintă un element nou în viața americană; ea exercită o influență totală — economică, politică și chiar spirituală — în fiecare oraș, în adunarea legislativă a fiecărui stat, în fiecare organ al guvernului federal”.

Fostul președinte al S.U.A. trece sub tăcere faptul că însăși activitatea Administrației Eisenhower constituie o confirmare la fel de totală a exactității spuselor sale.

RĂZBOIUL... UMANITAR

Conducătorii Pentagonului se fălesc cu programul lor de intensificare a cursei înarmărilor, cu intenția lor de a crea și folosi armele cele mai ucigătoare, de distrugere în masă. Uriașul pericol pe care-l reprezintă pentru omenire militarizării americani îl dovedește, între altele, istoria secretă — și mai puțin secretă — a pregătirii de către Pentagon a războiului chimic și bacteriologic.

La o ședință secretă din 26 martie 1958 a Subcomitetului Senatului și Camerei Reprezentanților pentru alocații bugetare (textul prescurtat al dezbaterilor a fost dat ulterior publicității) generalul Creasy, comandantul Corpului chimic al armatei americane, a declarat că încă în 1956 Ministerul de Război a emis o directivă secretă prevăzînd intensifi-

carea pregătirii războiului chimic și bacteriologic. În lumina acestei directive, Pentagonul a început să proslăvească caracterul... umanitar al unui asemenea război. „S-ar părea că este o ironie — scria în «Harper's Magazine» fostul șef al Direcției de cercetări a Corpului chimic al armatei, generalul de brigadă G. Rotschild — dar se poate afirma că singura speranță în ce privește posibilitatea purtării unui viitor război în spirit umanitar (!!!) o constituie arma chimică și bacteriologică”.

Totul a fost calculat pînă la ultima centimă, pînă la ultimul kilometru pătrat, iar cifrele au fost publicate chiar de Pentagon.

S-a afirmat că astfel cheltuielile s-ar reduce și că, printr-o folosire iscusită a acestei arme, atacantul n-ar fi chipurile descoperit și deci nu ar fi expus contra-loviturilor. Așadar, un atac banditesc și... „rentabil”. Afirmația a fost făcută cu seninătate de un cronicar al ziarului „New York Herald Tribune” (14 aprilie 1960).

„SABIA” AMERICANĂ...

Ura împotriva comunismului, împotriva măreței mișcări de eliberare a popoarelor subjugate de imperialism, dorința nebunească de a „interzice” prin forța armelor progresul social și a împiedica construirea unei societăți izbăvite pentru totdeauna de exploatare, de sărăcie, de războaie pustiitoare — iată ce stă la baza planurilor criminale ale militariștilor de la Pentagon.

Lăudăroșenia unită cu cea mai totală lipsă de răspundere pentru soarta propriului popor îl fac, de pildă, pe amiralul Radford, fostul președinte al Grupului unit al șefilor de stat major, să ceară dezlănțuirea unei agresiuni. „Nouă ne trebuie o victorie totală asupra sistemului comunist și nu un meci nul” — declară sentențios amiralul, care, se pare, confundă un măcel mondial cu o partidă de popice în care popoarele li se rezervă rolul de popice, iar armatei americane rolul bilei. Cît despre actualul președinte al Grupului unit, generalul Twining, acesta se lăuda recent în fața unui ziarist englez că prin bombardarea Uniunii Sovietice el ar putea cîștiga războiul „într-o singură zi”, cu condiția ca „politicienii” să-i dea mîna liberă. Inutil să adăugăm că prin asemenea declarații belicosul general nu a cîștigat decît un singur lucru: dreptul la o cameră capitonată în cel mai apropiat ospiciu.

A apus pentru totdeauna vremea cînd militarizării americani își puteau impune după plac voința. Superioritatea militară a Uniunii Sovietice a devenit atît de evidentă, încît pînă și propovăduitorii înfocații ai politicii agresive, ca de pildă fostul ministru al Aviației Militare, Thomas Finletter, încep să înțeleagă că dezlănțuirea unui nou război mondial de către S.U.A. s-ar solda cu o catastrofă pentru agresor. „Pe neașteptate — scrie Finletter în cartea sa «Foreign Policy: The Next Phase» (Politica externă: faza următoare) — noi am trecut de la situația în care un război general nu reprezenta o amenințare pentru S.U.A., la situația în care un asemenea război ne-ar pricinui pierderi îngrozitoare, ar nimici zeci de orașe, ar provoca

moartea sau rănirea a zeci de milioane de americani”.

Cunoscutul specialist militar englez Liddel Hart sublinia și el recent, vorbind despre „sabia americană” (în terminologia militară a N.A.T.O. — forțele de șoc ale S.U.A., în primul rînd aviația strategică și rachetele): „În actualele condiții, sabia nu poate fi în mod practic folosită... Ea amintește mai curînd o sabie ceremonială japoneză care slujește la harakiri”.

...ȘI HARAKIRI JAPONEZ

Se pare că la Pentagon mai sînt încă mulți amatori de harakiri, dar chiar și aceștia vor fi meditat la declarațiile recente pline de greutate ale mareșalului R.I. Malinovski, ministrul Apărării al U.R.S.S., privind soarta oricărei încercări de agresiune împotriva țărilor socialiste.

Chiar și capetele cele mai înfierbîntate de la Pentagon vor fi reflectat asupra știrii că Uniunea Sovietică a rezolvat problema distrugerii rachetelor în zbor, ceea ce înseamnă că obiectivele de pe teritoriul U.R.S.S. devin invulnerabile chiar pentru cele mai perfecționate arme ale agresorilor.

După lansarea primului satelit artificial al pămîntului de către Uniunea Sovietică, ministrul de Război al S.U.A. a dat un ordin special interzicînd militarilor americani să discute între ei acest istoric eveniment, iar un membru al Congresului american a propus cu toată seriozitatea ca să se trimită în turneu în jurul lumii o brigadă de stele de cinema din Hollywood în frunte cu Jayne Mansfield și Marilyn Monroe, „pentru a umbri succesul rușilor”. Se știe cît de eficiente s-au dovedit aceste „rețete”...

În ultimii ani au avut loc noi și răsunătoare eșecuri ale cercurilor agresive, ale promotorilor politicii de pe poziții de forță. În același timp a crescut neîncetat forța militară, politică, economică și morală a țărilor socialiste.

Lupta unită a popoarelor iubitoare de pace din lumea întreagă împiedică pe instigatorii război să împingă omenirea în abisul unui nou măcel mondial. Amatorilor de harakiri de la Pentagon și din alte ministere de război din occident — dacă nu se vor trezi sau nu vor fi treziți la realitate — nu le va mai rămîne decît alternativa unui harakiri individual, practicat după toate canoanele tradiționale japoneze.

L. NIȚESCU

Ilustrații de Clk DAMADIAN

D O biserică, un harem și un business

Devernon LeGrand o-chise de mult un magazin de centuri și corsete, situat în Brooklyn într-un loc cu vad. Din fericire, patronul nu s-a arătat prea pretențios, astfel încât, pentru o sumă destul de mică, Devernon a pus mâna pe un sediu cum nu se poate mai potrivit pentru ceea ce dorea să facă. Renovarea a început-o imediat. Și iată pereții zugrăviți cu numeroși sfinți și sfințioși, mai mult sau mai puțin celebri; iată vitrinele preschimbate cu altele alcătuite din gemulețe colorate; iată și o cruce luminoasă atrăgând atenția trecătorilor. Iar o firmă discretă anunță nașterea unui nou așezământ religios: „Biserica Sfântului Ion al Domnului“.

Bineînțeles că, pe lângă „legile divine“, au trebuit respectate și cele lumești. Un statut al noului cult a fost alcătuit și înregistrat, ca orice altă afacere lucrativă, la Camera de Comerț a statului New York. În statut s-a specificat, pentru orice eventualitate, că: „Biserica Sfântului Ion al Domnului trebuie să se îngrijească de ctitorul ei și de familia lui pînă la sfîrșitul zilelor lor“.

„Ctitorul“ era unul singur, dar familia devenise numeroasă și greu de întreținut. Căci Devernon LeGrand și-a luat ca „sprijinitoare ale comunității sale religioase“ cinci tinere femei hotărâte să-l ajute în apostolatul lui, dar care erau legate de el nu numai prin cele sfinte... Și, ca în orice harem, una dintre ele (sora Eva) avea conducerea. În fiecare zi, îmbrăcate în cuvioase veșminte negre, lăsându-și în jos rușinate genele date cu rimel, „surorile“ — purtînd cîte o cutie de tablă ornată pompos cu un sigiliu de ceară — porneau la cerșit. Chipurile, în folosul copiilor orfani... Truda nu se oprea la căderea serii, ci continua în localurile de noapte.

Afacerea mergea strună: fiecare soră aducea zilnic 80-100 de dolari. LeGrand avea de ce să fie mulțumit. Drept care... s-a avansat episcop. Episcopul Devernon. Suna mai impunător.

Dar statutul prevedea ajutorarea aproapelui; de aceea o mică parte din banii strînși au servit la organizarea unui „orfelinat“. Douăzeci de copii erau îngrijiți în acest așezământ de binefacere.

Povestea a durat cîteva ani buni. LeGrand tocmai împlinise milionul de dolari, cînd, într-o bună zi, s-a pomenit chemat totuși în fața procurorului general al statului New York, unde nu a conștient să-și strige nevino-

văția. Între altele, LeGrand a încercat să demonstreze că este o infamie să se afirme că toți cei douăzeci de copii din orfelinat sînt ai lui; el recunoaște numai doisprezece. Tot atît de scandalos este să se afirme că a zămislit acești prunci ai domnului, cu toate cele cinci surori... După cum susține el, copiii sînt cu toții ai soriei Eva, deși e adevărat că unii sînt născuți la numai 2-3 luni diferență. Biserica a făcut, de-a lungul veacurilor, și minuni mai mari...

Este foarte probabil că episcopul Devernon s-a apărut și într-alt chip, mai convingător. El a avut puțința să arate că vina lui, ca prelat, fie și ca prelat „de ocazie“, nu este deosebit de mare; n-a făcut decît un lucru pe care de secole îl fac mai toți prelații: a adunat bani de la credincioși. Poate că Devernon a citat și exemple ilustre de oameni ai bisericii mult mai puțin nevinovați decît dînsul. Arhiepiscopul Spellman, în pre-

dica sa de crăciun la catedrala catolică din New York — predică radiodifuzată, televizată și imprimată pe plăci de patefon — nu s-a mîrginit de loc la a cere obolul credincioșilor pentru copiii orfani, ci a îndemnat fățiș la înarmare. Alt cap al bisericii catolice, cardinalul Ottaviani, l-a vizitat de curînd pe Franco și, în discursul ținut cu această ocazie, a numit agresiunea fascistă din 1936 (care l-a adus pe Franco la putere) „Sfînta cruciadă“. Față de asemenea pilde ilustrate, este evident că strălucirea „măruntei“ escrocherii a lui LeGrand pălește. De altfel și procurorul pare-se că și-a dat seama de lucrul acesta, cînd a recunoscut relativa nevinovăție a acuzatului...

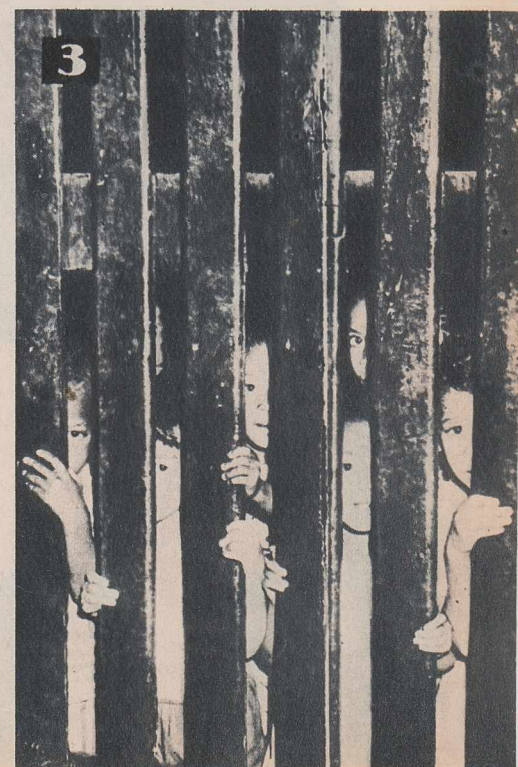
La urma-urmei, Devernon LeGrand n-a făcut decît un business. Cum fac atîția și atîția alți businessmen clerici sau laici...

Florin MUGUR

1 Sediu bisericii Sfîntul Ion al Domnului de pe Fulton Street — cartierul Brooklyn (New York).

2 Cele 5 „surori“ sînt duse la cerșit și culese la sfîrșitul zilei de „muncă“ de mașina și șoferul episcopului Devernon. „Sora“ Eva (vezi săgeata), preferata episcopului, este și șefa acestui detașament.

3 Cîteva din cei 20 mici pensionari ai azilului de orfani — care nu sînt de altfel decît progeniturile preacuviosului Devernon.

Un tablou în casă...

Obiectele aranjate într-o
 că, poate constitui cel
 iv major" recomandabil
 ice interior.

E

drept, rămăsesem datori cititorilor noștri la acest capitol. Oștiam. Mai înainte însă de a fi putut trece, autocritic, la fapte, iată pe biroul redacțional un plic (neiertători sînt cititorii!). Ana Teodoru, inginer zootehnist, semnează un reproș discret și o rugăminte: „Ne-ați sfătuit — și primiți mulțumirile noastre pentru aceasta — ce mobilă să alegem și cum să ne amenajăm mai practic și modern apartamentul. Mai departe însă ne-ați lăsat singuri: ce să punem pe pereți, cu ce să ne împodobim încăperile, care sînt acele mici fleacuri, acele obiecte decorative care — după părerea dv. — și-ar găsi locul într-un interior al zilei de azi? Nu ați dori să vă opriți și asupra acestei probleme?”

Desigur că dorim, tovarășă Teodoru. În primul rînd, pentru că aveți perfectă dreptate: e mult mai dificil să alegi cu discernămint și bun gust obiectele de decor, decît însăși mobilă. Aceasta are un rol funcțional bine precizat, care îți conduce alegerea în raport cu necesități la fel de bine precizate. Și apoi, producția noastră de serie, oferă cu zgîrcenie încă modele variate ale garniturilor de mobilier, în așa fel încît alegerea nu este prea dificilă. Cînd e însă vorba de piesele decorative, cele care inundă vitrinele și care nu au altă funcție decît de a răspunde nevoii noastre de frumos, aici fiecare este suveran și, din păcate, încă nu toți ne exercităm aceste drepturi cu un gust desăvîrșit. Și cu toate că obișnuim să cităm mereu vechiul dicton latin cînd e vorba de gusturi, afirmînd răsăpăcat că nu se cuvine a le discuta, poate că nu ar strica de astă dată să ne oprim puțin asupra lor, mai ales că interlocutoarea noastră și-a exprimat dorința în acest sens.

Vorbeam de un „în primul rînd“, urmează deci și un „al doilea“. În al doilea rînd deci, tovarășă Teodoru, ținem să răspundem prompt rîndurilor trimise pentru că iată, v-am surprins și pe dv. în greșeală (o greșeală de altfel cît se poate de frecventă). Ne cereți sfaturi despre „fleacurile“ ce împodobesc casa; ei bine, tocmai în această concepție a obiectelor decorative văzute ca tot felul de mărnișuri stă riscul de a strica ținuta unui interior. Tov. arhitect Vasile Rado, cu care am stat de vorbă pentru a vă putea da și de astă dată un răspuns cît mai competent, ține să atragă atenția: nu în mulțimea pieselor decorative (chiar dacă acestea ar fi de bună calitate) stă frumusețea unui interior, cî

în potrivirea cu gust a cîtorva piese la încăperea respectivă, ca formă, culoare sau stil. Singură, mobilă nu poate da personalitate unui interior; în ajutorul ei trebuie să vină piesele decorative care să finiseze aspectul general al apartamentului; iar dintre acestea, rolul principal îl are acel „element decorativ major“ — cum îl numesc specialiștii — cel care captează atenția și în jurul căruia sînt polarizate celelalte piese din încăpere. Într-o cameră mobilată simplu și discret — cum cere linia modernă — acest element major îl poate constitui, să zicem, un tablou de dimensiuni mai mari și, bineînțeles, de calitate artistică. Sau, în alt caz, o compoziție coloristică pregnantă, obținută prin armonizarea culorii stofei de mobilă cu cea a covorului, a pereților sau a unor piese decorative. Un vas sau o statueta — de dimensiuni adecvate și de valoare artistică (iar valoarea nu presupune neapărat un preț ridicat!) pot de asemenea constitui elementul decorativ major al unui interior, ca și un lampadar cu un abajur mare, așezat lângă bibliotecă. Și oare cărțile, rînduite într-o armonie policromă bine gîndită, nu pot da și ele atmosferă și caracter unei încăperi? Mai ales cînd sînt așezate pe rafturile simple ale unei biblioteci ce ocupă un perete întreg... De cele mai multe ori, însă, nu piesa în sine dă efectul decorativ dorit, ci felul în care ea e pusă în valoare în contextul interiorului și contribuie la crearea unei unități de stil.

Avem de pildă, trei vase frumoase și două tablouri reușite... În mod precis încărcăm și alterăm linia decorativă dacă le expunem pe toate deodată. Pe cînd, dacă ne mărginim să punem pe perete peisajul rustic și pe masă vasul de ceramică (înlocuindu-le, eventual, peste cîtăva vreme cu celelalte obiecte), am realizat o simplitate elegantă, în care ambele piese sînt bine valorificate.

Mai înainte însă de a învăța cum să aranjăm în încăpere aceste podoabe, trebuie să știm ce să cumpărăm. De cîte ori nu ni se întîmplă multora dintre noi ca, trecînd prin fața unui magazin și zăbind în vitrină cine știe ce bibelou de porțelan sau papagal exotic din janilie, să intrăm și să achiziționăm o asemenea „comoară“? Acest prim impuls, nestăpînit la timp, este cel mai primejdios pentru ținuta de bun gust a casei noastre. Ajungem cu vremea să îngrămădim pe studio, pe masă, pe bufet, tot felul de „fleacuri“ care dau camerei aspectul unui bazar. Și dacă tot vorbim despre această supraîncărcare a locuinței, poate că ar trebui să mai amintim aici că moda bufetelor cu geamuri de sticlă, în spatele cărora se lăfăiesc ceștile și farfuriile de porțelan, primite ca dar de nuntă, a răposat. Interiorul modern nu suportă fărîmițarea: în locul a patru-cinci mici tablouri fixate pe perete în scară, mai bine unul singur, care să spună ceva prin conținutul lui și să fie încadrat într-o ramă discretă, simplă. Magazinele Fondului plastic pun la dispoziția publicului, la prețuri accesibile,

acuarele, gravuri, uleiuri, aparținînd unor artiști cunoscuți. Și dacă vrei să rezolvi mai puțin costisitor problema tablourilor, vă sfătuiam să recurgeți la reproducerea de tablouri celebre, pe care le găsiți în librării. În niciun caz nu mai au ce căuta în casele noastre picturile de gang cu pepeni verzi și struguri galbeni sau acele nefericite țigănci despuate.

A început să treacă și moda platurilor din cristal crestat în fel și chip — scumpe și extrem de banale — a vaselor de cobalt înflorate și aurite peste poate, a balerinelor și cățelușilor din porțelan (asta nu înseamnă însă că o piesă de valoare de acest gen nu-și poate găsi locul într-un interior de azi). Obiectul decorativ modern își scoate efectele din liniile sale simple, alungite, din coloritul său viu, din formele sale extrem de variate. Și de aceea nu vom greși niciodată dacă vom recurge, în împodobirea casei noastre, la piesele de artă populară, întotdeauna simple și de bun gust, întotdeauna autentice (dacă, bineînțeles, vreo interpretare artizanală sui-generis n-a avut grijă să le denatureze stilul). Acestea trebuie însă asortate cu grijă cu celelalte piese de decorație — covorul, perdeaua, stofa de mobilă — altfel rezultatul riscă să fie hibrid.

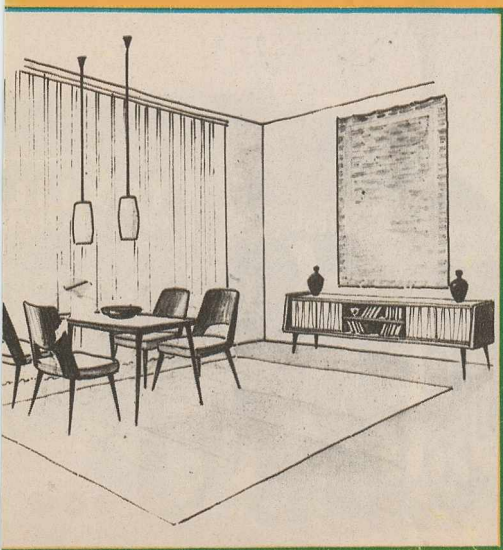
De bună seamă că nu pot fi formulate rețete fără greș în finisarea aspectului unei locuințe; cîteva criterii pot fi totuși enunțate și vom încerca să le arătăm mai jos cu gîndul că tovarășă Teodoru nu este poate singura interesată în această problemă.

Mulți dintre noi mai avem mobilă lustruită de culoare închisă care, fără a coresponde întru totul liniei moderne, ne poate fi încă de un bun folos în casă. E bine de știut că la un asemenea mobilier nu merge cretona înflorată, în culori vii, ci o stofă sau o mătase în nuanțe pastelate, că cel mai potrivit covor este cel plușat, iar ca piese decorative, sînt adecvate tablourile în ulei, obiectele din bronz, argint, marmură, porțelan, milieurile din broderie fină și cărțile legate.

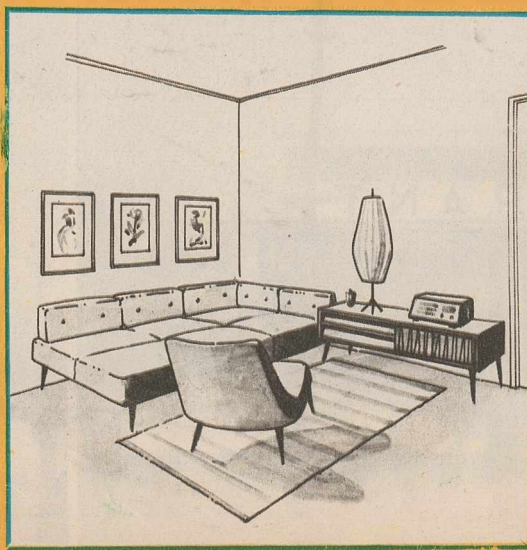
Mobilă de culoare deschisă cere în schimb, la textilele din încăpere, materiale uni sau în dungi, în culori aprinse, un covor mochetă unicolor sau unul din țesătură de lînă, iar ca tablouri, o acuarelă, o gravură sau o fotografie de artă, toate încadrate în rame înguste, simple. Într-un asemenea interior se potrivește milieurile din pînză cu cusături moderne sau populare și obiectele din ceramică, faianță. Acestea pot fi intercalate printre cărțile din bibliotecă care trebuie și ele aranjate, pentru efectul dorit, în funcție de mărimea și coloritul lor. Dar, din nou atenție: nu sîntem obligați să expunem dintr-o dată toate vasele și statuetele pe care le avem în casă. Schimbîndu-le din cînd în cînd, obținem și o înnoire a aspectului interiorului nostru. Și cine nu dorește să aibă un interior plăcut și de bun gust, care să dea căminului o atmosferă caldă, intimă?

Sanda FAUR-DIMA

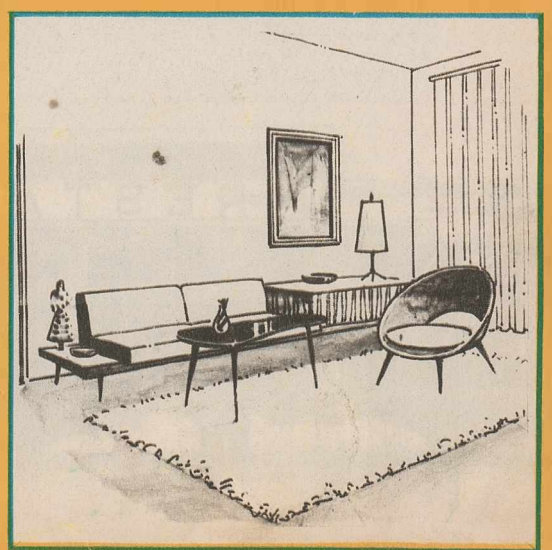
tr-un interior modern, un covor oltenesc frumos colorat poate înlocui cu succes pe perete un tablou.

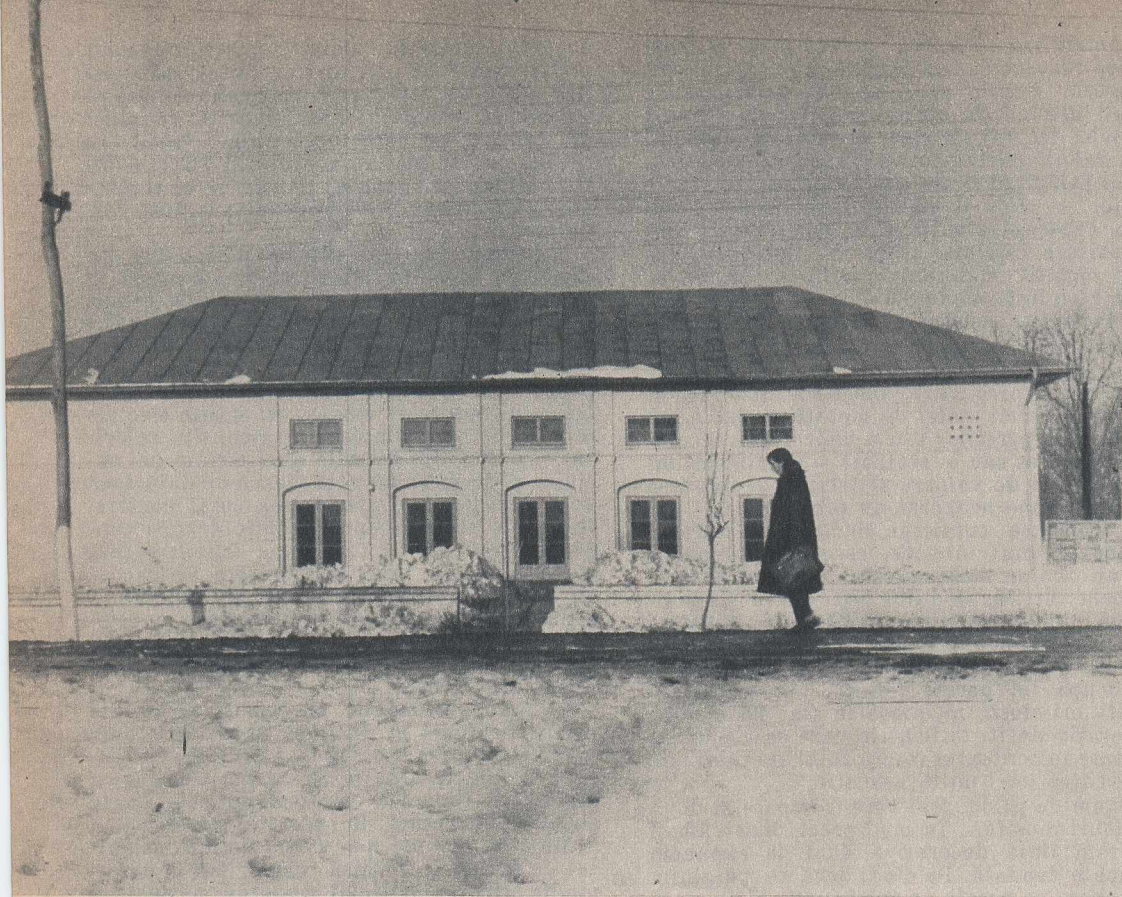

Cîteva acuarele sau gravuri de aceeași dimensiuni și un abajur modern (fără floricele și corăbii pe el), alcătuiesc o bună soluție decorativă pentru un colț intim.

Un singur tablou de dimensiuni potrivite și un covor pufoș într-o singură culoare, lată două elemente decorative care pot da atmosferă unui interior.

O NOUĂ DIMENSIUNE

In trecut, satul românesc însemna: plug de lemn, analfabetism, opinci sparte, opaiț, flagelul unor devastatoare boli sociale. Locuitorii lui erau înfățișați, în genere, drept exponenții unei pitorești patriarhalități, refractari „invaziei” civilizației urbane.

Pentru „talpa țării” vechile și patriotardele stăpîniri au dat dimensiunile dijmii, ale pelagrei, ale bitei jandarmerești și ale misticismului regizat.

Ieșit de sub obroc, prins în efervescenta construcției socialiste, satul românesc contemporan cunoaște dimensiunile altei vieți. Treptat, el a pus la muzeu imaginea mizeră a trecutului și urcă pe schelele luminoase ale socializării.

De curînd am poposit într-un asemenea sat. Satul e mare și poartă numele viteazului pandur Tudor Vladimirescu. E un sat moldovenesc, așezat la jumătatea distanței dintre Galați și Tecuci și face parte dintr-o

regiune (Galați) în care, după cum știți, a fost încheiat procesul colectivizării. Dragi mi-s Humuleștii lui Creangă, ca și satele pe unde a umblat bădița Mihai de la Folticeni, cu pitorescul lor, dar dragă mi-a devenit și așezarea asta rurală moldovană (cu evidente aspecte urbane) și multe altele, asemenea ei, prin care am trecut.

Cititorul să mă înțeleagă de la început: de bună seamă că pe ulițele comunei Tudor Vladimirescu nu curge lapte și miere. Așadar,

A SATULUI

PE TREPTELE
CONTEMPORANE
ALE
CIVILIZAȚIEI

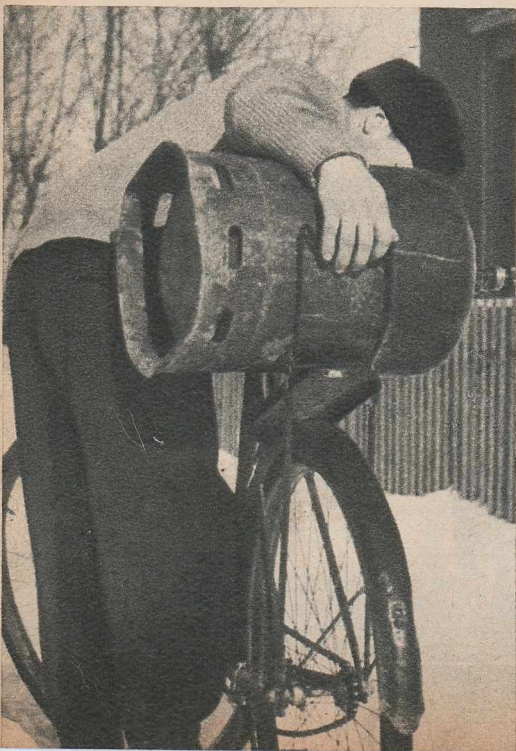
nu scriu despre un sat în care toate cerințele și toate exigențele pe care le reclamă modul de viață socialist sînt împlinite într-o perfecțiune ideală. Mai sînt multe de făcut. Și la Tudor Vladimirescu, și în alte sate din țara noastră.

Dar destul comentariu. Să trecem la fapte. O amintire, sau mai bine zis o mărturie. În 1946, în comuna Tudor Vladimirescu a poposit o caravană cinematografică. În timpul rulării filmului, cîțiva țărani care se găseau

în primele bănci s-au sfiit, ba s-au înfricoșat chiar. Unul dintre ei a spus:

— Hai, fraților, afară că ne calcă trenul. Trenul era în film. În comuna Vladimirescu azi e un cămin cultural modern, cu o sală de spectacole de peste 600 de locuri, o cabină cinematografică cu două aparate de proiecție pe bandă normală. Film, în fiecare seară. (Păcat că cei ce conduc acest cămin cultural nu sînt gospodari prea atenți; o găleată cu var și o bidinea ar înlătura cu ușurință de pe

pereți urmele nepăsării celor ce nu știu sau nu vor să păstreze cum trebuie bunurile obștești!).

Prezentul comunei Vladimirescu se cere neapărat confruntat cu trecutul. În multe sectoare s-a pornit de la zero. În 1944 aici, în afară de „Visul maicii domnului” nu exista nici o carte. Am trecut pe la bibliotecă: 6.800 de volume. Am cercetat câteva fișe de cititori. Toți au la activul lor pe anul trecut între 30-45 de cărți citite. O întreb pe bibliotecară:

— Ce sînt acești cititori pasionați?
— Colectiviști.

Întîlnesc o fată de 20 de ani. Ștefana Stratulat. Colectivistă. E o cititoare pasionată. Pe Șolohov l-a citit din scoarță-n scoarță. Pe Gorki la fel, pe Sadoveanu așijderea.

— Cui i-a venit acum rîndul, „mîncătoarea” de cărți?

— Lui Stendhal. Vreau „Roșu și negru”. Trec pe la restaurantul comunei. E o nuntă. Fata unui colectivist se mărită cu un muncitor. Mireasa n-are nici ie, nici opincuțe. E

◀ Chiar dacă deocamdată se aduce pe bicicletă, aragazul a început să înlocuiască vatra de jar a țaftei Lisaveta.

îmbrăcată în nylon și are pantofi „Romarta”. Mirele n-a întrebato-nici cîte perechi de boi are tat-su acasă, nici din ce viață se trage. I-au plăcut ochii și hărnicia mîinilor fetei. Atît. Îi privesc pe invitați. Toți sînt colectiviști. N-au nici țitari, nici pantofi agricoli (opinci), nici cămăși înflorate de mîna țaftei Lisaveta. Toți sînt îmbrăcați în haine orășenești și mulți poartă ceas la mîna.

De la restaurant plec la magazinul universal sătesc. Deosebirea dintre acest magazin și unul de la oraș nu e prea mare. Îl întreb pe responsabil:

— Întg-o lună de cîte parale vindeți?

— Depinde. Între 200 și 350 mii lei. Anul trecut am desfăcut mărfuri de peste 3 milioane de lei.

Mă apucă seara și sînt găzduit la internatul școlii medii din comună. Școala medie nu e de mult înființată și deocamdată are numai clasele VIII și IX (cu internatul lucrările încă nu sînt perfect organizate, nu sînt puse la punct. Se pare că începutul — ca orice început — merge încă greu!).

Relații despre școala medie îmi dă bucătăreasa.

— Numai copii de colectiviști avem în liceul nostru. Din comuna Vladimirescu și din satele vecine.

Gheorghe mi se laudă cu produsele pe care le-a obținut anul trecut.

— 9.000 lei în numerar, peste 11.000 kg grâu și porumb și alte numeroase produse agricole trebuincioase traiului într-o gospodărie.

În trecut Gheorghe Susan a fost țăran mijlocăș. Era un fel de Ilie Moromete, frământat de problemele economice ale gospodăriei sale individuale și de destinul copiilor săi. Acum are alte probleme:

— Mi se pare că n-am luat toate măsurile necesare pentru dezvoltarea gospodăriei colective. Cred că mai avem destule rezerve interne pe care nu le-am folosit.

Ies de la Gheorghe Susan și nu mă opresc decât în dreptul unei case unde se aude gălăgie. După ce deschid ușa și dau bună seara, întreb:

— Iarăși pregătiți vreo nuntă?

— Nu.

— Dar ce caută găinile astea tăiate pe masă?

— Aici e cerc de artă culinară. Înainte, țăranul făcea din găină (dacă nu i-o lua perceptorul) un singur fel de mâncare. Acum avem și noi pretenții. Învățăm s-o gătim ca la oraș.

A doua zi îmi scot carnetul și însemnez o seamă de lucruri. Le pun față în față cu trecutul. 1944: 412 analfabeți, o școală cu 4 clase și 8 învățători cu coatele roase, lampă cu gaz în toate casele (afară de acelea unde nu se puteau găsi bani de gaz și se recurgea la ancestralul opaiț), nici un medic. 1962: două școli, 33 cadre didactice, 10 cadre sanitare, un dispensar cu 3 secții medicale, lumină electrică (comuna a fost racordată la sistemul energetic național; păcat însă că atunci când am fost noi pe ulițe supraviețuiau doar câteva becuri), zeci de aparate de radio, sute de difuzoare conectate la stația de radioficare, foarte multe case noi și altele pe care vi le-am amintit în prezentele însemnări.

Toate acestea n-au venit nici peste noapte și nici n-au picat din cer. Ele sînt roadele unor serioase strădanii. Ele sînt rezultatele modului de viață socialist. Gospodăria colectivă le-a dat țăranilor muncitori din Vladimirescu nu numai bucuria libertății (în

„Aici, stația de radioficare a comunei Tudor Vladimirescu. Dragi ascultători, începem emisiunea locală!”

„Zîmbiți, vă rog!...” Ca la oraș!

Cînd a intrat în gospodăria colectivă, Vasile Andronache a avut două dorințe: casă nouă și motocicletă. Și le-a împlinit pe amîndouă.

Dimineața mă plimb de unul singur prin sat. Trec pe la stația de radioficare, pe la „Studioul fotografic”, mă bărbieresc la atelierul de „Frizerie și coafură”, schimb cîteva vorbe cu responsabilul atelierului de „Croitorie pentru bărbați, femei și copii” și zăresc vizavi o clădire pe care scrie: „Încălțăminte de comandă”.

Seara dau din nou pe la stația de radioficare. Un mulgător fruntaș de la gospodăria agricolă colectivă vorbește consătenilor despre metodele sale de muncă. Într-o sală alăturată, una din cele trei brigăzi artistice de agitație face o ultimă repetiție. Peste o jumătate de oră intră în studio. După program colectivistul Susan mă poartă la el acasă. Îmi prezintă nevasta.

— Mărina mă cheamă.

La 39 de ani, Mărina lui Gheorghe Susan are 7 băieți.

— Ești bogată, țăță Mărină.

— Bogată și nu prea. Mai am timp să mă-mbogățesc. Pînă la zece băieți nu mă las.

Și Mărina rîde de se umple odaia de bucuria ei. Casa nouă cu șase camere probabil că nu va fi suficient de încăpătoare.

— Nu-i nimic, filozofează Gheorghe. Mai trîntim una.

trecut ei au fost pâlmași și dijmași pe moșiile lui Basmangiu, Vretos, Verona și alți indivizi cu „sînge albastru”), ci și posibilitatea de a păși pe porțile unei vieți în care belșugul dă mîna cu civilizația.

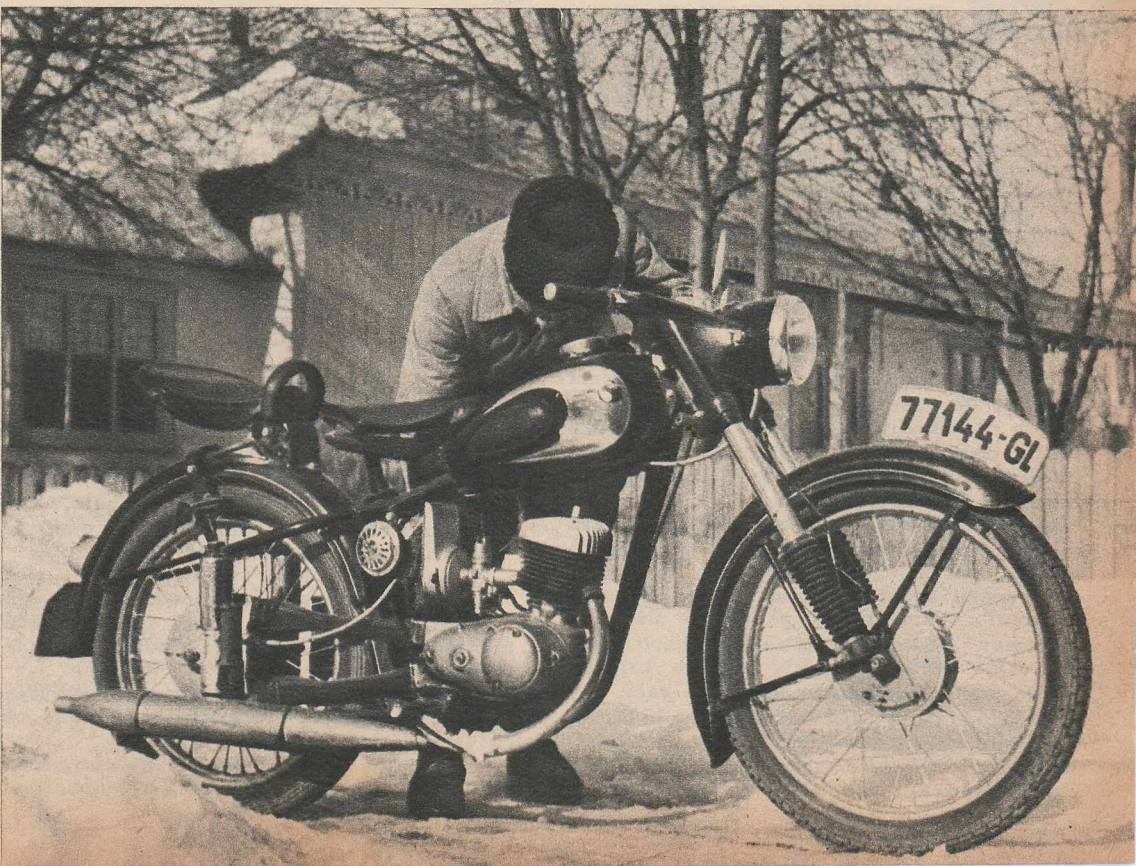
Dimensiunea satului nostru contemporan își are izvorul în politica partidului clasei muncitoare.

Astăzi satul urcă pe treptele contemporane ale civilizației. Pe ulițe, la căminele culturale, în magazine, în casele colectivizatorilor pășesc în ritm tot mai intens, prinse de mîna, belșugul și frumosul. Într-adevăr, asistăm azi la o „invazie” în sat a urbanismului socialist. Departe de a fi refractari „invaziei” civilizației urbane, țăranii o primesc cu brațele deschise.

Semnul sub care sociologii burghezi au pecetluit satul drept o așezare imuabilă, etern patriarhală, și-a dovedit totala netemeinicie. Integrarea organică a satului nostru în ritmul construcției socialiste îl spulberă.

George CIUDAN

Fotografiile de Traian PROSAN

Cum să te descurei?

Povestire de Ștefan HARALAMB
 Ilustrație de Tia PELTZ

Ei, tovarășe, ți-a plăcut?... Păi ce, putea să nu-ți placă? Poți să te plimbi prin tot raionul, sector zootehnic ca al nostru n-ai să afli. Dar prin câte am trecut ca să ajungă așa, numai eu știu... Cu ce?... Cu păsărețul? Nu, tovarășe. Cu construcțiile?... Nici cu ele. Astea au mers, ca să zic așa, ca pe roate. Buclucul a fost cu altele. Cu oamenii. Mai precis: cu femeile. Uite, conduc colectiva de la înființare, dar recunosc: eu cu femeile nu pot munci. Adică, ce vorbesc? Aș putea munci, dar nu știu cum se face, că nu le înțeleg întotdeauna. Și la raion se zice: „Pandele asta e băiat bun, dar cu femeile își dă în petic”. Te văd că zîmbești!... Să nu-ți închipui nu știu ce drăcovenii!... Stai jos și ascultă-mă:

Acu' vreo doi ani, cînd am cumpărat noi un lot mai mare de vaci, s-a ridicat problema brațelor de muncă. Cine să le îngrijească? Cerem în consiliu ca fiecare brigadă să dea cîțiva oameni. Dar brigadierii noștri au început cu: „N-avem de unde să dăm oameni. Sintem în toiul secerișului... În loc să ne mai dați, ne luați brațe de muncă... Ce, dacă ați adus încă treizeci de vaci — pămîntul, recolta, pot să crape?...”

Și aveau dreptate. Cum să iei, în plină campanie, oamenii de pe cîmp? Ce să-ți mai spun? Ne-am judecat cu brigadierii. Pînă la urmă ne-am înțeles: fiecare brigadă va da trei femei pentru ferma de vaci.

A doua zi pe la prînz intră la mine în birou, val-vîrtej, mînat parcă de satana, moș Axinte. Moș Anton Axinte e vicepreședintele nostru. Om mai bun ca el nu există pe fața pămîntului.

— Ce-ai pățit tovarășe vicepreședinte? — îl întreb eu uimit.

— Năvălesc... ca lăcustele...

— Cine năvălesc?

— Muierile...

— Ce s-a întîmplat moș Axinte? Vorbește o dată, omule, să te înțeleg!

N-a mai apucat să răspundă că în birou au și năvălit vreo cincisprezece femei. În fruntea lor, Paraschiva Mărăcine. Paraschiva asta e o femeie harnică, dar are o gură ardeiată... Să te ferească sfîntu'!

— Ce-i cu alde dumneavoastră, tovarășelor? Ce necaz aveți?

Așa le-am întrebat, frumos, blînd, să nu le supăr cumva. Crezi că a folosit la ceva? Toate au început să strige deodată, încît nu se înțelegea mai nimic:

— Nu vrem să fim văcărese!... La dracu' cu vacile!... Eu nu mă bag văcăreasă!...

Dintre toate se auzea mai ascuțit vocea Paraschivei Mărăcine:

— Să se facă văcar cine a vrut vaci!

Moș Axinte, lingă mine, își astupă urechile cu palmele și țipă din toți bojocii:

— Liniștel!

Ce? Ați innebunit? Ce-i cu babilonia asta?

Cu chiu cu vai am izbutit să le liniștesc:

— Vă ascultăm! Dar vorbiți pe rînd.

— Eu nu vreau să fiu văcăreasă — zice Paraschiva în numele celorlalte.

— Bine, dar îți dai seama că asta e o muncă de mare răspundere, o adevărată specialitate? — încerc s-o iau cu binișorul.

— O fi, dar am și eu mîndria mea. Nu vreau să-mi zică lumea văcăreasă — răspunde ea cu harță.

— Pe mine bărbatu-meu nu m-a trimis la coada vacii nici pe vremea lui Verescu, boieru'

— intră în vorbă și țata Niculina. Să mă duc, acum, cînd avem colectivă?

— Țată Niculină, matale greșești rău de tot cînd vorbești așa — încerc să lămuresc femeile. Văcar, porcar, astea erau vorbe disprețuitoare și umilitoare pe vremea boierilor. Astăzi, îngrijitorul de animale e un om onorat. Ba mai mult: i se cer multe cunoștințe. E trimis să învețe... Ehe, să fii sănătoasă mata, țată Niculină, dar știi câte crescătoare au și decorații?

— N-am avut vaci și nu mă pricep — îi dă înainte Paraschiva.

— Pe asta ai zis-o drept — îi răspunde moș Axinte. Noi sărîntocii n-am avut vaci și nici alte animale mari. Știi prea bine și tu, Paraschivo, că la noi în Bărăgan o arătare cu rîț și cu douăsprezece coaste se cheama porc. O stafie cu barbă, priponită de țaruș, se cheama capră. Și capra era vaca Bărăganului. Fa, Paraschivo, noi nu te trimitem să stai cu o nuielușă în dosul unei capre țintuite de țaruș; noi te dăm la zootehnie, femeie. Și dacă nu vă pricepeți, veți învăța. E o meserie. Da'ce zic eu meserie?! O adevărată știință! Uite, noi o să vă dăm halate albe. O să arătați ca niște doctorițe... Dar ele și cu mai multă țarie:

— Nu vrem să fim văcărese!... Nu merg la vaci!...

Simțeam că îmi plesnește capul și am țipat nervos la ele:

— Da' cine să se îngrijească de vaci? Doar sînt ale noastre, ale colectivei!

— Cine? — face Paraschiva, scumpa de ea. Nevestele dumneavoastră! A matale, tovarășe președinte, țata Melania a tovarășului vicepreședinte și celelalte femei ale dumneavoastră, din consiliu. Îmbrăcați-le pe alde dumnealor în halate albe, învățați-le

PRIMĂVARĂ

de Nina CASSIAN

La anotimpul nou se cuvine să asortăm un proiect de viață mai îndrăzneț decât toate de până acum.

Firește, nu putem avea cu toții ochii albaștri ca cerul, dar nimic nu împiedică privirea noastră să fie limpede și intensă ca el.

Asemenea copacilor care fac frunze noi, să câștigăm un nou prieten în această primăvară, având avantajul, față de copaci, că-i păstrăm și pe cei din anii trecuți.

Am văzut ieri o pereche de îndrăgostiți, foarte elegantă: culoarea iubirii ei era complimentară cu a lui. Desenul inimii lor avea la bază aceeași concepție.

Primăvara obligă la improspătarea idealurilor, la suplețea gândirii. Clătiți-vă în piraie și-n cărți.

S-a renunțat definitiv la stilul singuratic; precum și la extravaganta individualistă. Cu cât vom fi mai firești, cu atât vom obține mai multă varietate și personalitate. Viața e infinită și nerepetabilă — artifițiul e limitat și duce la stereotipie.

Nu se mai poartă blazarea. N-are nici o justificare științifică sau etică — și e de prost gust.

În aceste seri cu miresme străvezii și tulburătoare, am întâlnit mulți oameni frumoși, împodobiți cu sentimentul datoriei împlinite.

Moda la copii rămâne ansamblul pașnic. Motiv decorativ: porumbelul.

Cu puțin efort, putem transforma croiala obosită a anilor în veșmintul strălucitor al experienței și al înțelepciunii. Cel mai tineresc model rămâne bucuria de a trăi și setea de a cunoaște. Convine oricărei vârste.

Pentru a verifica dacă aplicați normele modei de primăvară oglindiți-vă unii în ochii altora. Dacă veți fi întâmpinați cu nepăsare și răceală, înseamnă că v-ați neglijat ținuta: gesturile voastre sînt vechi, zimbetul — purtat. Dacă, dimpotrivă, în privirea semenului vostru veți citi recunoaștere și recunoștință, înseamnă că ați respectat poruncile primăverii.

Și atunci, primăvara vă va respecta și ea, mîngîindu-vă cu adierea fericirii.

Ne pregătim...

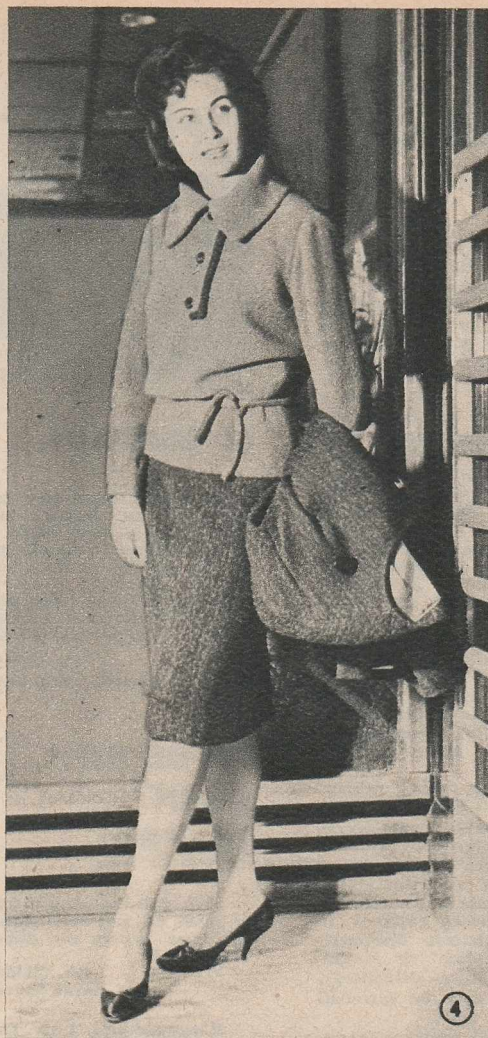
Taiorul rămîne în continuare ținuta cea mai potrivită pentru primăvară. Iată câteva din creațiile Fabricii de confecții și tricotațe - București, care relevă unele trăsături caracteristice ale noii linii în modă.

① Stofa moale în dungi permite, ba chiar îndeamnă, la o croială mai

aparte chiar și în ce privește clasicul taior. Dar atenție: un asemenea taior, croit din material cu dungile pe lat, nu avantajează decât siluetele suple.

② Pentru siluetele mai pline, o rochie cu dungile în lung, cu guler și rever, mîneca trei sferturi și buzunarele aplicate.

③-④ Iată și o noutate a sezonului: jacheta șapte-optimi din stofă fantezi. Remarcați că haina se închide într-o parte — linia asimetrică e foarte la modă. Vă place gulerul bogat? El nu aparține însă jachetei (care e răscoită rotund pe gît), ci bluzei gen cazacă (foto 4). Efectul coloristic al acestui ansamblu îl dă stoffa fantezi (negru combinat cu un bej roșcat), de o nuanță închisă pe o parte și mai deschisă pe cealaltă. Din nuanța deschisă se confecționează bluza.

⑤ Această rochie de după-amiază, cu croiala dreaptă și talia marcată cu cordon, are ca detaliu specific o bandă din materialul rochiei, care pornește de la răscoiala gîtului pînă mai jos de talie.

⑥ La acest taior, doar stoffa e fantezi (un bucle mai subțire), jacheta avînd o croială simplă, dreaptă, cu guler și revere clasice.

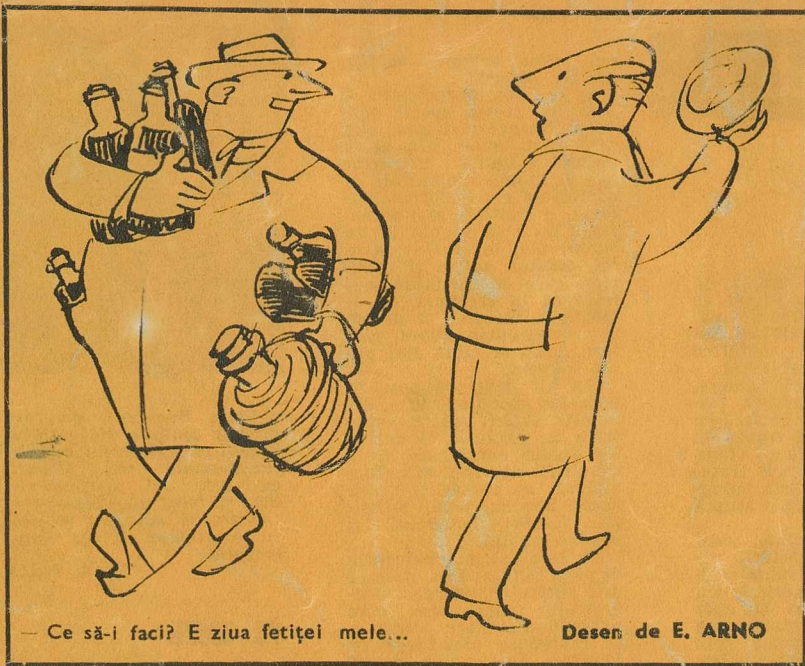
⑦ Rochia modernă e foarte simplă; remarcați linia lejeră, talia prelungită și fusta în cute evazate ale modelului din dreapta: amănuntele acestea sînt caracteristice modei actuale.

⑧ O ținută practică și totodată elegantă pentru sezonul de primăvară. Fusta din stofă cu fibre sintetice are o croială largă și are în talie o corseletă înaltă. Poate fi purtată cu orice bluză din tricot asortată la culoare.

STOPI

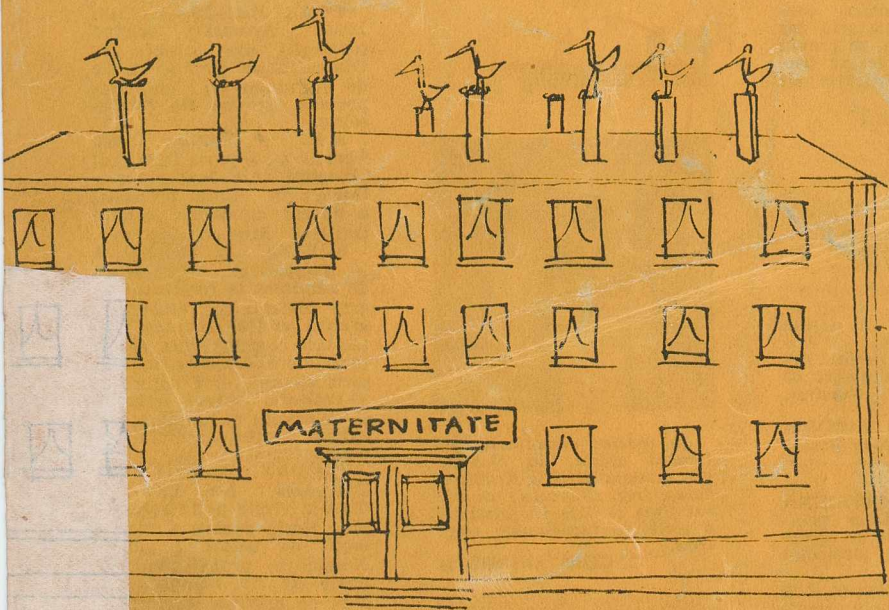
**A apărut noul stilou „Flaro 62” produs al I.I.S. „Flamura Roșie” — Sibiu
Cereți la magazinele de specialitate stiloul „FLARO 62”**

— Ce să-i faci? E ziua fetei mele...

Desen de E. ARNO

UMOR

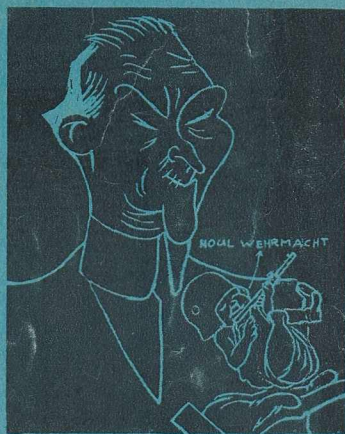

...i cuvinte.

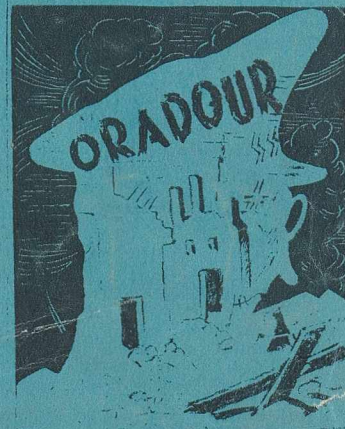
Desen de P. NEAGU

Konrad Adenauer.

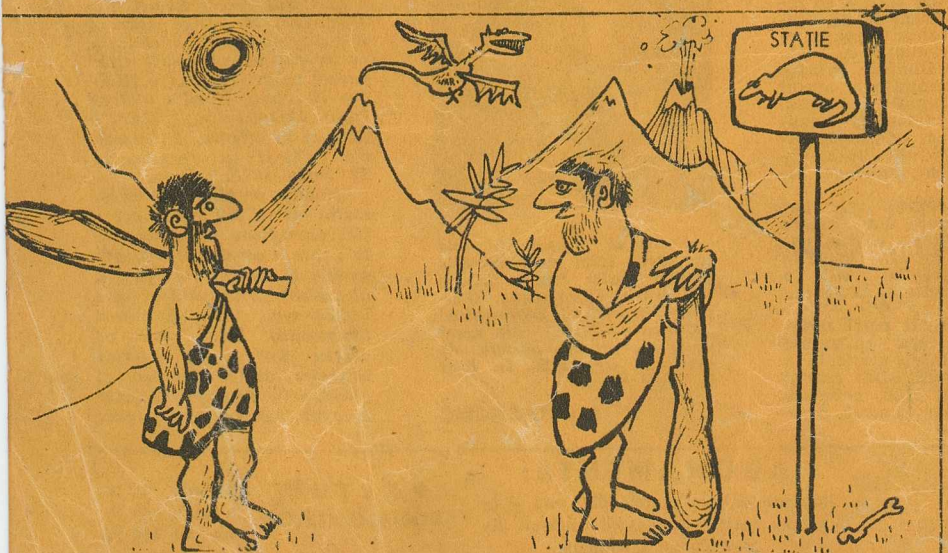
Generalul Speidel.

Delegatul ciankaișt la O.N.U.

Desene de DANILU

— Nu știți, vă rog, a trecut dinozaurul de ora 10,45?

(Din „Vie Nuove” — Italia)

Danilo

Omul de
zăpadă model
1962.

Desen de
N. GHENADIE

